

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΟΖ'
ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2022
Αρ. Φύλ. 917-918

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο ὄργανο
Ὁμωνύμου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχη 917-918, ΙΟΥΝ.-ΙΟΥΛ. 2022

Ἐξώφυλλα: Μνημεῖα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας

Περιεχόμενα

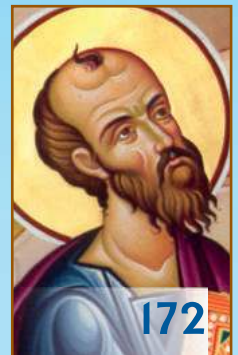
Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr
Δ/ντῆς Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Ἄλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

**Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:**
«Χριστιανική Ἐλπίς»
Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136
Ἐκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«ΛΙΘΟΣ», Κιάτο Κορινθίας
Τηλ.: 27420 20584

Ἐτήσια συνδρομή:
Ἑσωτερικοῦ: 12€
Ἐξωτερικοῦ: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αὐστραλίας: 55\$
Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

**Γιά τοὺς συνδρομητὲς
τοῦ ἔξωτερικοῦ**
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Οἱ οὐρανοὶ εἶναι δικοὶ μας!.....	163
Ἀνάσταση καὶ Ἐκκλησία.....	164
Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων.....	166
Ἡ ἅγια Ἀγριππίνα.....	168
Πεντηκοστή καὶ παγκοσμιοποίηση.....	170
Ὁ αἴρων.....	172
«Ἀξίως!» (Α΄ Θε 2,12).....	174
Ὁ ἔθνικός διχασμὸς παγιώνεται.....	176
Ἀκριβὴ μου Μικρασία!.....	178
«Ὁ Μαῦρος Καβαλάρης».....	180
«Εὐτυχῶς πού ἔχω... λευχαιμία».....	183
Διακοπές μνήμης καὶ ἀνανέωσης.....	184
Ὀνειρεμένες διακοπές (διήγημα).....	186
Βιβλιοπροτάσεις.....	188
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	189
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	190

Οι ούρανοί είναι δικοί μας!

Ἡ Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστή εἶναι ἀφιερωμένη στούς ἀγίους, στούς εὐχυμούς δηλαδή καρπούς τοῦ δέντρου τῆς Ἐκκλησίας, πού φύτεψε τό πανάγιο Πνεῦμα.

Ὡστόσο τί σημαίνει ἀγιότητα; Καί πῶς τήν πλησιάζει κανεῖς;

Ἄγιος εἶναι αὐτός πού μέσα του ζεῖ ὁ Θεός. Πού ὄλη του ἡ ὕπαρξη μυρώνεται ἀπό τή χάρη τῆς παρουσίας του. Τέτοιοι, ἅγιοι, ζωντανοί ναοί τοῦ Κυρίου, ἀξιῶνται νά γίνουν μόνον

☞ «οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι» (Μθ 5,3). Οἱ ταπεινοί. Αὐτοί πού αἰσθάνονται τήν ἀδυναμία τους, καί ἀποζητοῦν τήν ἀσφάλεια τοῦ παντοδύναμου Πατέρα. Πού δέν εἶναι νάρκισσοι, δέν τούς ξεπάζουν οἱ δῆθεν ἰκανότητές «τους».

☞ «οἱ πενθοῦντες» (Μθ 5,4). Ὅσοι δηλαδή αἰσθάνονται συντριβή γιά τίς πτώσεις τους. Ναί, ἅγιος δέν εἶναι ὁ ἀναμάρτητος. Δέν ὑπάρχουν τέτοιοι. Ἄγιος εἶναι ὁ δοσμένος στή μετάνοια, αὐτός πού παλεύει ἀνυποχώρητα νά σταθεῖ ὄρθιος ἀκόμη κι ὅταν πέφτει.

☞ «οἱ πραεῖς» (Μθ 5,5). Αὐτοί πού εἰρηνεύουν, πού μέσα τους εἶναι θρονιασμένη ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ὁ πρᾶος δέν σκανδαλίζεται, δέν ταραζεται, τίποτε δέν ἀφαιρεῖ τή χαρά του. Καί ἀπολαμβάνει ἔτσι, χωρίς ἄγχος, κάθε δῶρο τοῦ Θεοῦ.

☞ «οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην» (Μθ 5,6). Αὐτοί πού εἶναι δίκαιοι καί ὑπερασπίζονται τή δικαιοσύνη. Διότι πῶς νά οἰκειωθείς τόν Κύριο πού εἶναι ὁ Δίκαιος, ὅταν ἀδικεῖς;

☞ «οἱ ἐλεήμονες» (Μθ 5,7). Ὅσοι δείχνουν ἀγάπη, ἔχουν σπλάγχνα οἰκτιρμῶν. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη καί μόνον αὐτός πού ἀγαπάει τόν γνωρίζει ἀληθινά καί ἀνήκει στήν οἰκογένειά Του.

☞ «οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ» (Μθ 5,8). Ὅσοι δέν συμβιβάζονται μέ τή βρομιά πού προσπαθεῖ νά ἐκπορθῆσει τήν καρδιά τους, ἀλλά τή μάχονται. Διότι «ὁ Θεός φῶς ἐστί καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α΄ Ἰω 1,5).

☞ «οἱ εἰρηνοποιοί» (Μθ 5,9). Αὐτοί πού γίνονται γιά τίς ταραγμένες κοινωνίες μας γέφυρες, ὥστε νά τίς ἐπισκεφθεῖ ὁ ἄρχοντας τῆς εἰρήνης Χριστός.

☞ «οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης» (Μθ 5,10). Ὅσοι ματώνουν στήν ἐπαλεξί τῆς πίστεως καί τῆς εὐσέβειας. Διότι ἡ ἀγιότητα ἔχει ἀναφορά τῆς τήν πίστη στόν Κύριο Ἰησοῦ. Δέν εἶναι ἠθικό κατόρθωμα οὔτε ἄσκηση ἀρετῆς.

Ὅλα αὐτά βέβαια φαίνονται στούς καιρούς μας δύσκολα, ἀπρόσιτα, ὅμως δέν εἶναι. Δέν ζητάει ὁ Κύριος ἀπό μᾶς τό ἀδύνατο. Θά ἦταν παραλογισμός, ἄτοπο. Ὁ νόμος του εἶναι ἔλεος, ὄχι φορτία δυσβάσταχτα. Κι ἂν τυχόν κάτι μᾶς ξεπερνάει, μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά τό ἀναλάβει Ἐκεῖνος.

Συνεπῶς, ὁ δρόμος γιά τήν ἀγιότητα εἶναι ἀνοιχτός καί προσβάσιμος γιά ὅλους. Οἱ οὔρανοί εἶναι δικοί μας! Ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε.

Ἀνάσταση καί Ἐκκλησία

Τήν ἡμέρα τῆς ἰουδαϊκῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 33 μ.Χ. τό Πνεῦμα τό ἅγιο ἀποκάλυψε στόν κόσμο τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Λέμε συνήθως ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτή εἶναι ἡ γενέθλια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά δέν ἀκριβολογοῦμε. Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς. Τότε ἔδωσε καί τό Πνεῦμα του στούς μαθητές του (βλ. Ἰω 20,22-23), οἱ ὁποῖοι ὅμως τό ἔλαβαν κατ' οἰκονομίαν πενήντα μέρες ἀργότερα. Αὐτή ἡ καθυστέρηση ἦταν ἀναγκαία, διότι ἔπρεπε πρῶτα νά στερεωθεῖ ἡ πίστη τους στήν ἀνάσταση τοῦ Διδασκάλου μέ τίς ἐμφανίσεις του, καί ἔπειτα νά μποῦν στόν ἀγώνα γιά τή διάδοση τῆς Βασιλείας του. Μπροστά τους ἀνοιγόταν ἕνας δρόμος σκληρός, αἱματηρός καί συνεπῶς ἔπρεπε νά εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι γιά τήν ἀλήθεια πού θά κήρυτταν.

Ἀλλά πῶς συνδέεται ἡ Ἐκκλησία μέ τό γεγονός τῆς ἀνάστασης; Τί σημαίνει ὅτι γεννήθηκε μέσα ἀπ' αὐτή; Ἐκκλησία δέν θά πεῖ τίποτε ἄλλο παρά υἰοθεσία τῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Θεό καί σύναξή τους στήν ἀγκαλιά του. Ὡστόσο, πῶς θά μπορούσε νά γίνει αὐτό, τή στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἦταν νεκρός, πεθαμένος; Καί ποιά σχέση θά μπορούσε νά ἔχει ἡ ὄντως ζωή μέ τόν θάνατο; «Οὐκ ἔστιν ὁ Θεός Θεός νεκρῶν, ἀλλά ζώντων» (Μθ 22,32). Ὑπῆρχε λοιπόν γιά τήν ἀνθρωπότητα ἕνα σκληρό ἀδιέξοδο, ἕνα ἀξεπέραστο σκοτεινό σύνορο. Ὡστόσο, ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔδωσε τέλος σ' αὐτή τήν ἀπελπισία. Διότι ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου δέν εἶναι ἀνάσταση μόνον ἑνός ἀνθρώπου. Μέσῳ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, θά ἀναστηθοῦμε «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς» (Ἰω 5,29) οἱ πάντες, ὅλοι ὅσοι τό θέλουμε. Ὡπως ἐξηγεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἂν ἐξαιτίας τοῦ παραπτώματος τοῦ ἑνός ὁ θάνατος βασιλέψῃ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ ἑνός (τοῦ Ἀδάμ), πολύ περισσότερο ὅσοι λαμβάνουν τήν περίσσεια τῆς χάριτος καί τοῦ δώρου τῆς δικαίωσης θά βασιλέψουν ἀθάνατοι μέσῳ τοῦ ἑνός Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρω 5,17). Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Χριστός, ὁ νέος γενάρχης μας, μᾶς ἀνέστησε, ἡ υἰοθεσία μας ἀπό τόν Θεό, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, ἔγινε πραγματικότητα.

Αυτή ή καιρία αλήθεια σημαίνει καί κάτι άλλο έξισου σημαντικό: "Ότι είναι ανάγκη πλέον νά επανεξετάσουμε άπ' τήν άρχή τόν τρόπο πού πολιτεύεται ή 'Εκκλησία μέσα στόν κόσμο. "Αν 'Εκκλησία σημαίνει κατάργηση του θανάτου, τότε άποστολή της δέν είναι νά άποτελεεί έναν παγκόσμιο άνθρωπιστικό όργανισμό, αλλά νά προσκαλεί καί νά προσφέρει τήν άνάσταση. Τί άπειλεί ούσιαστικά τόν άνθρωπο, ή πείνα, ή άρρώστια, ό πόλεμος ή ό θάνατος; 'Ο θάνατος δέν είναι ό αίτιος κάθε δυστυχίας; Νομίζουμε ότι ό θάνατος είναι ή έσχατη στιγμή τής νέκρωσης, αλλά κάνουμε λάθος. 'Ο θάνατος κυριεύει τή ζωή μας ολοκληρωτικά. Γεννιόμαστε μέσα στόν πόνο καί στά κλάματα καί κάθε δευτερόλεπτο τής βιοτής μας ύπονομεύεται άπό τόν κίνδυνο τής κατάρρευσης. 'Η κάθε άνάσα μας είναι καί μιά διαδήλωση τής λαχτάρας μας γιά ζωή, ζωή άληθινή, άτελεύτητη' καί μās τρομοκρατεί τό τέλος πού σφραγίζει ή πλάκα του τάφου. Κατηγορούν πολλοί τόν Χριστιανισμό ότι επενδύει στόν φόβο τών ανθρώπων μπροστά στόν θάνατο, έπειδή κέντρο του είναι ή άνάσταση. Άλλά πόσο άσυνάρτητη είναι αύτή ή αντίληψη! Τί μάχεται ή έπιστήμη; Τί προσπαθεί νά παραμυθήσει ή τέχνη; Πού στοχεύουν όλες, μά όλες οι άνθρώπινες δραστηριότητες καί ή πάσης φύσεως όργανωμένη ή μη δράση; "Όχι στή νίκη επί του θανάτου; ΑΣΦΑΛΩΣ στή νίκη επί του θανάτου! Άλλιώς στρουθοκαμηλίζουμε, άεροβατούμε καί δέν ξέρουμε τί μās γίνεται. 'Ο θάνατος είναι ό άπόλυτος έχθρός μας, δέν ύπάρχει άλλος. Καί φυσικά τό Εύαγγέλιο ένδιαφέρεται γιά τό ούσιώδες, όχι γιά ψευτοπαρηγορίες, όπως οι διάφορες ιδεολογίες.

Άλλά γιά νά επανέλθω άπό εκεί πού ξεκίνησα: Κηρύττει ή 'Εκκλησία, δηλαδή όλοι έμεις, τήν άνάσταση «έργω καί λόγω» ή μήπως έχουμε συμβιβαστεί μέ τόν θάνατο; Φαίνεται σκληρό αύτό πού λέω, αλλά πολύ φοβάμαι ότι είναι άληθινό. 'Ο άνθρωπος τής άνάστασης δέν είναι δεμένος μέ τό χώμα καί δέν εύλογεί τήν έξάρτησή του άπό τίς χωμάτινες άπολαύσεις. Πόσοι όμως άπό μās, τούς κατά τεκμήριον πιστούς, τολμάμε νά άδιαφορήσουμε γιά τό χρήμα, τή σάρκα ή τή διάκριση καί τήν έξουσία; Κοινωνούμε τήν πηγή τής Ζωής, αλλά πόσοι είμαστε έτοιμοι νά ύποδεχτούμε μέ έλπίδα μιάν άνίατη άσθένεια, μιά συμφορά, έναν άνυπόφορο πόνο; Τέλος, τό καί δυσκολότερο: 'Η άνάσταση εγκαινιάζει τόν θρίαμβο τής άγάπης. Μόνον αύτός πού δέν λογαριάζει τόν θάνατο μπορεί νά αγαπήσει όπως ό έσταυρωμένος Χριστός, άληθινά. 'Εμείς τί κάνουμε; Μπορούμε νά αγαπήσουμε έτσι; Νά αγαλιάσουμε σάν άδελφούς άκόμη καί αύτούς πού θεωρούμε έχθρούς μας; "Η ένδιαφερόμαστε νά τούς έξουθενώσουμε καί νά τούς έπιβληθούμε, καί μάλιστα στό όνομα του Κυρίου; Δυστυχώς έμμελε στή γενιά μας νά δούμε νά άλληλοσφάζονται όμογάλακτοι όρθόδοξοι λαοί καί νά έπευλογεί αύτή τήν παράνοια ή ίδια ή κοινή έκκλησιαστική τους ήγεσία! Τί νά σκεφτεί καί νά σχολιάσει κανείς;!...

"Όχι, 'Εκκλησία ζωντανή, άκαταμάχητη δέν είναι οι άδαμαντοκόλλητες μίτρες καί τά βαρύτιμα άμφια. Αύτά είναι πολλές φορές παγίδα καί όλεθρος. 'Εκκλησία τέτοια, νικήτρια επί τών σατανικών δυνάμεων καί του θανάτου, είναι οι πληγές, τά όθόνια καί τά ματωμένα σάβανα του Άναστάντος.

Εύάγγελος Άλ. Δάκας

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων

Ἡ φοβερή ἀπειλή τοῦ Θεοῦ γιά τήν καταστροφή καί τήν κατάλυση τοῦ ἰουδαϊκοῦ βασιλείου πραγματοποιήθηκε στά χρόνια τοῦ Ἰεζεκιήλ. Ἡ Ἱερουσαλήμ πολιορκήθηκε στενά ἀπό τά βαβυλωνιακά στρατεύματα. Κατά τή διάρκεια τῆς πολιορκίας, ἡ πείνα μέσα στήν πόλη ἦταν τόσο μεγάλη πού θέρισε τό ἕνα τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ της. Τό δεύτερο τέταρτο σκοτώθηκε στίς μάχες καί στήν προσπάθεια τῶν Ἰουδαίων νά ἐγκαταλείψουν τήν πόλη, ἐνώ τό τρίτο τέταρτο χάθηκε μέσα στήν Ἱερουσαλήμ ἀπό τίς ἀγριές σφαγές πού ἀκολούθησαν τήν εἰσβολή τῶν Βαβυλωνίων. Ἀπό τούς κατοίκους πού ἐπέζησαν οἱ περισσότεροι σύρθηκαν αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα -μαζί καί ὁ τελευταῖος βασιλιάς τοῦ κράτους Σεδεκίας- ἡ διασκορπίστηκαν σέ ξένους τόπους, σάν μιά μάζα ἄψυχων ὀστών. Ὁ

Ναός συλήθηκε καί πυρπολήθηκε. Ἡ ἱερή πόλη μεταβλήθηκε σέ θλιβερά εἰρήπια.

Μετά ἀπό αὐτήν τήν ἀνεπανάληπτη συμφορά, οἱ λίγοι ἐναπομείναντες δέν εἶχαν καμιά ἐλπίδα νά βγοῦν ἀπό τήν ἀθλιότητα στήν ὁποία εἶχαν περιέλθει. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ λαοῦ καί ἡ ἀποκατάσταση τοῦ ἰσραηλιτικοῦ κράτους φαινόταν τελείως ἀδύνατη. Σέ μιά τέτοια ἐποχή, πού οἱ συμφορές εἶχαν κυριολεκτικά συντριψί τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰεζεκιήλ προφητεῦει τήν ἀποκατάσταση καί τήν ἀναδιοργάνωση τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπειδή ἡ προφητεία αὐτή ἦταν φυσικό νά φαίνεται ἀπραγματοποίητη στούς ἀπελπισμένους ἐξορίστους, ὁ Κύριος βεβαιώνει τόν προφητικό λόγο μέ ἕνα ὑπερφυσικό καί μεγαλειώδες ὄραμα: τό ὄραμα τῆς ἀναζωογόνησης τῶν ξηρῶν ὀστών.

Ἰεζεκιήλ 37,1-10

Κείμενο

1. Καί ἐγένετο ἐπ' ἐμέ χεῖρ Κυρίου, καί ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος καί ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου, καί τοῦτο

Μετάφραση

1. Καί ἀκούμπησε πάνω μου τό χέρι τοῦ Κυρίου. Καί μέ τό πνεῦμα μέ ὀδήγησε ἔξω ὁ Κύριος καί μέ τοποθέτησε

ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων.

2. Καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κυκλόθεν κύκλω, καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, ξηρὰ σφόδρα.

3. Καὶ εἶπε πρὸς με· υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; Καὶ εἶπα· Κύριε Κύριε, σὺ ἐπίστη ταῦτα.

4. Καὶ εἶπε πρὸς με· προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου.

5. Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐφ' ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς

6. καὶ δώσω ἐφ' ὑμᾶς νεῦρα καὶ ἀνάξω ἐφ' ὑμᾶς σάρκα, καὶ ἐκτενώ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα καὶ δώσω πνευμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος.

7. Καὶ ἐπροφήτευσα καθὼς ἐνετείλατό μοι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἐκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ.

8. Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐπ' αὐτοῖς.

9. Καὶ εἶπε πρὸς με· προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἶπὸν τῷ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος· ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθὲ καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν.

10. Καὶ ἐπροφήτευσα καθότι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα.

στή μέση τῆς πεδιάδας· κι αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινα ὀστά.

2. Καὶ μέ περιέφερε γύρω-γύρω ἀπ' αὐτά· καὶ νά, πάρα πολλὰ σ' ὅλη τὴν ἔκταση τῆς πεδιάδας, πολὺ ξηρά.

3. Καὶ μοῦ εἶπε· «Ἀνθρωπέ μου, ἄραγε θά ζωντανέψουν τὰ ὀστά αὐτά;». Καὶ εἶπα· «Κύριε, Κύριε, ἐσὺ τὰ γνωρίζεις αὐτά».

4. Καὶ μοῦ εἶπε· «Κήρυξε στά ὀστά αὐτά καὶ θά τοὺς πεῖς· "Ὄστά ξηρά, ἀκούστε λόγο Κυρίου!

5. Ὁ Κύριος λέγει στά ὀστά αὐτά τὰ ἐξῆς· Νά, ἐγὼ φέρνω σέ σᾶς πνοὴ ζωῆς.

6. Καὶ θά σᾶς δώσω νεῦρα, θά βάλω πάνω σας σάρκες, θά ἀπλώσω πάνω σας δέρμα. Θά σᾶς δώσω πνοὴ ζωῆς, καὶ θά ζωντανέψετε. Καὶ θά μάθετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος».

7. Καὶ κήρυξα ὅπως μέ πρόσταξε. Καὶ μόλις ἐγὼ κήρυξα, ξαφνικά ἔγινε σεισμός, καὶ ἔφερε τὰ ὀστά κοντά τὸ καθένα στὴν ἄρθρωσή του.

8. Ἐπειτα μέ ἐκπληξή μου εἶδα· Πάνω σ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες φύτρωναν, καὶ καλύπτονταν μέ δέρμα· ὅμως πνοὴ ζωῆς δέν εἶχαν πάνω τους.

9. Καὶ μοῦ εἶπε· «Κήρυξε στὴν πνοή, κήρυξε, ἀνθρωπέ μου!». Καὶ εἶπα στὴν πνοή· «Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· "Ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα πού πνέουν οἱ ἄνεμοι ἔλα καὶ ἐμφύσησε στοὺς νεκροὺς αὐτούς καὶ ἄς ζωντανέψουν!"».

10. Καὶ κήρυξα ὅπως μέ πρόσταξε. Καὶ εἰσῆλθε σ' αὐτούς ἡ πνοὴ, καὶ ζωντανέψαν καὶ στάθηκαν στά πόδια τους, συνάθροιση λαοῦ πολὺ μεγάλη.

Ἡ εἰκόνα τῶν ξηρῶν ὀστῶν ἦταν σύμβολο τῆς ἐξαθλίωσης τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε μέ ἀπέραντο νεκροταφεῖο. Χιλιάδες οἱ νεκροί ἀπό τὴν ἐχθρική εἰσβολή, ἀλλὰ καί οἱ ζωντανοί ἦταν θαμμένοι στό μνήμα τῆς ἀπελπισίας.

Στὴν περικοπή αὐτή, ἡ ὁποία διαβάζεται στούς ναοὺς τῆ Μ. Παρασκευή μετὰ ἀπὸ τὴν περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου, οἱ ἐρμηνευτές βλέπουν τὸν ἐπαναπατρισμό τῶν Ἰουδαίων καί κυρίως τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σωμάτων.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἡ πίστις τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν δέν κηρύττεται συχνά. Ὡστόσο, ὁ ἰσραηλιτικὸς λαός, ἔστω καί ἀμυδρά, εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴν ἀλήθεια κι ἀπὸ ἄλλους προφῆτες (βλ. Ἠσ 26,19 Ἄδ 12,2).

Ἡ προφητεία γιὰ τὴν ἀναζωογόνησι τῶν νεκρῶν ὀστῶν στήριξε καί τό Γένος μας σέ δύσκολες ἡμέρες. Αὐτὴ ἐνέπνευσε τὸν Διονύσιο Σολωμό, γιὰ νά συνθέσει τὴ β' στροφὴ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὑμνου: «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη...». Αὐτὴ ἐπίσης μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση διαβάστηκε ἀπὸ τοὺς ταλαιπωρημένους Ἕλληνες, ὅταν πρόσφυγες κατέφυγαν στὴ μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα τό 1922.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Οἱ ἅγιοι στή ζωὴ μας

Ἡ ἅγια Ἀγριππίνα

Στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας ἡ Ρώμη, πρωτεύουσα αὐτοκρατορίας. Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὅμως, ἡ Ρώμη μιά γῆ ματοβαμμένη, ποτισμένη σπιθαμῆ-σπιθαμῆ ἀπὸ μαρτύρων αἷμα. Καί κάτω ἀπὸ τούτη τὴ γῆ, στίς κατακόμβες, τό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου ἀρδεύει ψυχές!... Ὁ λόγος του τίς πυρπολεῖ καί μέσα τους πυροδοτεῖ τὸν πόθο νά γίνουν φῶς, γιὰ νά φωτίσουν τῆς εἰδωλολατρίας τό σκοτάδι, νά γίνουν ζύμη, γιὰ νά ἀναπλάσουν τὴ σαπισμένη κοινωνία.

Δυόμισι αἰῶνες τώρα ἀναστατώνουν τὴν οἰκουμένη (βλ. Πρξ 17,6) ψυχές πού τάχθηκαν τὰ ἄνω νά φρονοῦν! Ἀνάμεσά τους μιά ψυχὴ ἀνδρεία, ἀγαπῶσα τὸν Θεόν... Γεννήθηκε ἡ Ἀγριππίνα στὴ Ρώμη τῶν κατακομβῶν. Τό φρόνημά της ζυμωμένο μέ τὴν ὁμολογία τῶν μαρτύ-

ρων. Κι ἡ νεανική της καρδιά, «καιομένη διὰ Χριστόν», διαλέγει τόν δρόμο τῆς ἀφιέρωσης σέ Ἐκεῖνον... Γύρω διωγμός καί μαρτύρια, μά ἐκεῖνη παραδίδεται στόν Ἐσταυρωμένο καί καθιστᾷ τήν ὑπαρξή της μιά μαρτυρία. Ἀψηφᾷ τό κόστος καί τολμᾷ νά διοχετεύσει τήν ἀγάπη της στούς ἐλαχίστους τοῦ Κυρίου ἀδελφούς. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ὀρίζει τό χρέος της: «...ἐπέινασα γάρ, καί ἐδώκατέ μοι φαγεῖν,... ἠσθένησα, καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καί ἤλυθετε πρός με» (Μθ 25,35-36). Ἀνακουφίζει τούς φτωχοῦς, περιθάλπει τούς ἀρρώστους, φροντίζει τούς φυλακισμένους χριστιανούς, τούς ὑποψήφιους μάρτυρες... Τό δόσιμο, ὅταν εἶναι καρδιακό, δέν περιορίζεται στίς γήινες ἀνάγκες. Ἡ καρδιά πού γεύτηκε οὐρανό ἐπείγεται νά εὐαγγελιστεῖ τόν Χριστό. Ἐφαρμοσμένο εὐαγγέλιο ἡ ζωῆ τῆς Ἀγριππίνας, μοσχοβολᾷ ἀγιότητα καί ἐλκύει κοντά της κι ἄλλες ψυχές πού διψοῦν γιά Θεό. Μέσα σέ ἕναν κόσμο ὅμως πού δέν ἀντέχει τήν ἀλήθεια, μιά τέτοια δράση φιλανθρωπίας καί ἱεραποστολῆς ἀποτελεῖ κακούργημα καί αἰτία θανάτου. «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰω 15,20), εἶπε ὁ Κύριος γιά τούς δικούς του.

Ἦταν τό 262 μ.Χ., ὅταν κατηγορήθηκε ἡ Ἀγριππίνα ὅτι καταφρονεῖ τούς νόμους καί δέν σέβεται τούς ἄρχοντες καί ὅτι παραπλανᾷ τά νέα κορίτσια καί περιφρονώντας τούς θεούς τά ὀδηγεῖ στόν Χριστό. Συλλαμβάνεται, λοιπόν, καί ἀνακρίνεται. Μπροστά στόν ἀνακριτή σταθερά, γαλήνια, ἀδιαπραγμάτευτα, ἔχοντας βεβαιότητα γιά τόν θησαυρό της, καί τήν ιδιότητά της ὡς Χριστιανῆς ὁμολογεῖ καί δέν ἀποκρύπτει τή διακο-

νία της. Εἶναι ὥρα νά σφραγίσει τή μαρτυρία τῆς ζωῆς μέ τό μαρτύριο τοῦ αἵματος, νά βαδίσει στά ἴχνη τῶν μαρτύρων πού ὑπηρετήσε καί θαύμασε.

Ἐρχονται στιγμές στήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου πού ζυγίζουν τόν ἀγῶνα ὅλης τῆς ζωῆς... Οἱ γρηγοροῦντες καί ἔτοιμοι ἐξέρχονται νικητές! Μέ ἀναμμένη τήν παρθενική της λαμπάδα ἡ Ἀγριππίνα πορεύεται στό μαρτύριο πού ἐγγυᾶται τή νίκη!

Τήν ξεγυμνώνουν καί ἀρχίζουν νά τή μαστιγώνουν ἀλύπητα, ξεσχίζοντας τίς σάρκες της. Τή βασανίζουν στή στρέβλη, σπᾶνε τά κόκκαλά της, παραμορφώνουν τό σῶμα της... Ὑπομένει ἡ μάρτυς μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί παραδίδει τήν ἀγία ψυχή της στά χέρια Του...

Τρεῖς μαθήτριές της, ἡ Βάσσα, ἡ Παύλα καί ἡ Ἀγαθονίκη, περισυλλέγουν τό μαρτυρικό της σῶμα καί ἐγκαταλείπουν τή Ρώμη. Ἐπιβιβάζονται σ' ἕνα πλοῖο πού τίς φέρνει στή Σικελία. Ἐδῶ ἐνταφιάζουν τό ἱερό λείψανο.

Στή γῆ διωγμός... Στόν οὐρανό πανηγύρι... Ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ὑποδέχεται στή χορεία τῶν μαρτύρων μιά ψυχή πού δόθηκε ὀλόκληρη στόν Θεό, ἀπό τά πρῶτα της χρόνια ὡς τήν τελευταία της πνοή. Τιμοῦμε τή μνήμη της στίς 23 Ἰουνίου καί παρακαλοῦμε: «Ἁγία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγριππίνα, ἰκέτευσέ τόν Κύριο νά κραταιώνει τήν πίστη μας, νά θερμαίνει τήν ἀγάπη μας, νά ζωντανεύει τήν ἐλπίδα μας, γιά νά τόν εὐαρεστοῦμε ἀγωνιζόμενοι καί νά ἀξιωθοῦμε νά ἀπολαύσουμε αἰώνια τρυφή στή θέα τοῦ προσώπου του!».

Γρηγόριος

Πεντηκοστή (λεπτομέρεια),
τοιχογραφία Ἰ. Ν. Αναλήψεως τοῦ Σωτήρος,
Φίλυρο Θεσσαλονίκης, ἔργο Χρ. Λιόνδα

Πεντηκοστή καί παγκοσμιοποίηση

«Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχευε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος. Ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσεν...». Ὅταν κατέβηκε ὁ Ὑψιστος καί ἐπέφερε σύγχυση στίς γλώσσες, διαχώριζε τὰ ἔθνη. Ὅταν μοίρασε τίς γλώσσες τοῦ πυρός, κάλεσε ὅλους σέ ἐνότητα... Τό κοντάκιό τῆς Πεντηκοστῆς ἀνακαλεῖ στή μνήμη μας τή γνωστή ἱστορία τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἡ Παλαιά Διαθήκη μάς πληροφορεῖ ὅτι ἀρχικά οἱ κάτοικοι τῆς γῆς μιλοῦσαν μία γλώσσα. Ὅταν ἀποφάσισαν νά διασπαρῶν καί σέ ἄλλα μέρη, συμφώνησαν μεταξύ τους νά κατασκευάσουν μία πόλη καί σ' αὐτήν ἕναν πύργο τόσο ψηλό, πού ἡ κορυφή του νά φτάνει στούς οὐρανοῦς, ὥστε νά ἀφήσουν τό ὄνομά τους γνωστό σέ ὅλη τή γῆ καί σέ ὅλη τήν ἱστορία. Αὐτό ὅμως συνιστοῦσε ἔργο ἀλαζονικό καί καταφρονητικό κατά τοῦ Θεοῦ. «Κατέβηκε» ὁ Θεός, εἶδε τήν κατασκευή τους καί δέν τήν εὐλόγησε· ματαίωσε τὰ προγράμματά τους. Ἐβαλε σύγχυση στή μία γλώσσα τους, μέ ἀποτέλεσμα νά δη-

μιουργηθοῦν πολλές, νά μήν μποροῦν νά συνεννοηθοῦν οὔτε καί νά συνεργαστοῦν. Ἀναγκάστηκαν ἔτσι νά διασπαρῶν. Ἡ πόλη ἐκείνη ὀνομάστηκε Βαβέλ, δηλαδή σύγχυση. Στή συνέχεια οἱ ἄνθρωποι διαιρεμένοι, ἀλλόγλωσσοι καί ἀσυνεννόητοι, μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, γέμισαν τή γῆ (βλ. Γέ 11,1-9) καί ὁ Θεός διαμέρισε τὰ ἔθνη καί ὄρισε τὰ σύνορα μεταξύ τους (βλ. Δε 32,8). Ἡ ἀνθρώπινη ὑπεροψία καί αὐτοπεποίθηση προξένησε τή σύγχυση καί διαίρεση τῶν γλωσσῶν καί τή διασπορά τῶν ἐθνῶν.

Ἀπέναντι ὅμως ἀπό τή Βαβέλ ὀρθώνεται ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ πόλη τοῦ Θεοῦ, ὅπου κατά τήν Πεντηκοστή ὑπερνικήθηκε ἡ διαίρεση καί ἐγκαινιάσθηκε ἡ ἐν Πνεύματι ἐνότητα. Τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, πού ὁ Ὑψιστος διένειμε τίς γλώσσες τοῦ πυρός, κάλεσε τοὺς ἀνθρώπους νά γίνουν ἕνα, νά ἐνωθοῦν μέσα στήν Ἐκκλησία σέ ἕνα σῶμα. Ἡ γλώσσα, τό σύμβολο, τό αἶτιο καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ χωρισμοῦ, γίνεται τώρα σύμβολο τῆς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἐνότητας τοῦ

νέου λαού του Θεού. "Ετσι, ο κατακερματισμένος και διεσπασμένος είδωλολατρικός κόσμος με την εξάπλωση της 'Εκκλησίας βρήκε στο κήρυγμα του Χριστού ένα σπουδαίο ένοποιητικό παράγοντα, ο οποίος κατά μοναδικό και ανεπανάληπτο τρόπο ένωσε όλους τους ανθρώπους σε μία νέα, χριστιανική οίκουμένη. Αυτή την αλήθεια άπηχει τό στιχηρό: «Γλώσσας άλλογενών έκαινούργησας, Χριστέ, τους σουσ μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι...».

Εύστοχα λέχθηκε ότι «μέ τίς γλώσσες ο Θεός διαμέρισε τό ανθρώπινο γένος και μέ τίς γλώσσες πάλι τό ένωσε». 'Η Πεντηκοστή «έπιδιορθώνει» την άλαζονεία όσων άποπειράθηκαν νά ύψώσουν τον πύργο της Βαβέλ. 'Εκείνο πού στο έξής ένώνει όλους τους ανθρώπους δέν είναι ο πολιτισμός, τά κτήρια, τά μνημεία, αλλά τό άγιο Πνεύμα.

"Έχει γραφτεί ότι ο Χριστός είναι ή κεφαλή της 'Εκκλησίας, ένώ τό άγιο Πνεύμα ή ψυχή της, πού ζωοποιεί τό σώμα και συνδέει, ένώνει τά μέλη μέ την κεφαλή και μεταξύ τους. 'Εκκλησία και άγιο Πνεύμα συνδέονται όντολογικά δέν ύπάρχει 'Εκκλησία, εκεί όπου δέν ενεργεί τό άγιο Πνεύμα. Τονίζει χαρακτηριστικά ο άγιος 'Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «εί μη Πνεύμα παρήν, ούκ άν συνέστη ή 'Εκκλησία' εί δέ συνίσταται ή 'Εκκλησία, εύδηλον ότι τό Πνεύμα πάρεστιν». 'Ο ίδιος πατέρας διδάσκει ότι δέν ύπάρχει τίποτε στή ζωή της 'Εκκλησίας, τό όποίο δέν προέρχεται από τό άγιο Πνεύμα: «...Τί γάρ, είπέ μοι, των συνεχόντων την σωτηρίαν την ήμετέραν ούχι διὰ Πνεύματος ήμίν ώκονόμηται; Διά τούτου δουλείας άπαλλαττόμεθα, εις έλευθερίαν καλούμεθα, εις υίοθεσίαν αναγόμεθα και άνωθεν, ως είπειν, αναπλαττόμεθα, τό βαρύ και δυσώδες των άμαρτημάτων φορτίον

άποτιθέμεθα' διὰ του Πνεύματος του άγίου ιερέων βλέπομεν χορούς, διδασκάλων έχομεν τάγματα' από της ένταύθα πηγής και άποκαλύψεων δωρεαί και ίαμάτων χαρίσματα και τά λοιπά πάντα, όσα την 'Εκκλησίαν του Θεού κοσμείν είωθεν, ένταύθα έχει την χορηγίαν». Για τό ίδιο θέμα ο Μ. Βασίλειος ύπογραμμίζει: «ούδè γάρ έστιν όλως δωρεά τις άνευ του άγίου Πνεύματος εις την κτίσιν άφικνουμένη». Αυτό έπαναλαμβάνει, έπίσης, ο γνωστός ύμνος της Πεντηκοστής: «Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιο, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, άγραμμάτους σοφίαν έδίδαξε, άλιείς θεολόγους άνέδειξε, όλον συγκροτεί τον θεσμόν της 'Εκκλησίας».

Δυστυχώς όμως σήμερα παρατηρείται μία προσπάθεια έπαναφοράς της πολυδιάσπασης και της πολυπολιτισμότητας του παλαιού κόσμου από όσους ευαγγελίζονται ή δήθεν Νέα 'Εποχή και ή Νέα Τάξη πραγμάτων. Μία τέτοια κατάσταση όμως χωρίς τό άγιο Πνεύμα, μόνο μέ ανθρώπινες δυνάμεις, δέν μπορεί νά είναι παρά δαιμονική. Πρόκειται για μία νέα ύβρη έναντίον του παντοκράτορος Θεού, για ένα νέο πύργο της Βαβέλ, τον πύργο της παγκοσμιοποίησης, πού νοείται ως πολτοποίηση των πάντων και «πλανητική λεηλασία». Στήν πνευματική της διάσταση ή παγκοσμιοποίηση σημαίνει πλήρη άποορθοδοξοποίηση, όλοτελή έκφράγκευση και άκρατο έκδυτικισμό. Μέ ίταμότητα και θράσος έπιχειρούν νά θέσουν στο περιθώριο τον Χριστό και την 'Εκκλησία του.

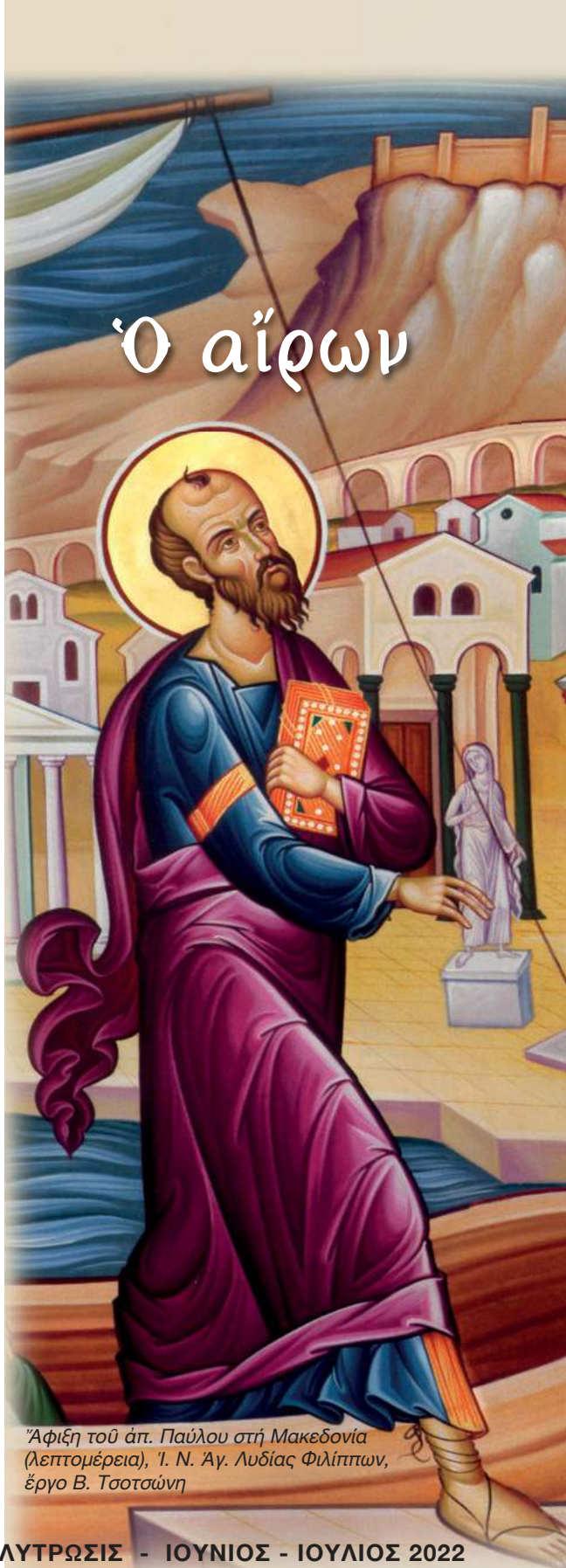
Σέ αυτή την άλλοτριωτική κίνηση μόνη άνάσχεση άποτελεί ή πατερική 'Ορθοδοξία' γι' αυτό ή Νέα 'Εποχή ζητεί νά την έξουθενώσει ή νά την άχρηστεύσει. 'Ωστόσο, ή υπέρβαση της παγκοσμιοποίησης μόνον άγιοπνευματικά είναι δυνατή

ἀλλ' αὐτό προϋποθέτει ζωή ἐν ἀγίῳ Πνεύματι, δηλαδή Ὁρθοδοξία καί Ὁρθοπραξία.

Προειδοποιώντας σχετικά, οἱ ὕμνοι τῆς Πεντηκοστῆς διακηρύττουν: «Γλῶσσαι ποτε συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιΐας· γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλείεις τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Δηλαδή: «Κάποτε περιήλθαν σὲ σύγχυση οἱ γλῶσσες, γιατί τόλμησαν τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ πύργου. Τώρα ὅμως πλουτίστηκαν μὲ σοφία οἱ γλῶσσες, γιὰ νὰ δοξασθεῖ ἡ Θεογνωσία. Ἐκεῖ καταδίκασε ὁ Θεὸς τὴν ἀσέβεια τοῦ πταίσματος. Ἐδῶ φώτισε ὁ Χριστὸς μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοὺς ψαράδες. Τότε προκλήθηκε ἀσυνεννοησία γιὰ τιμωρία. Τώρα ἐγκαινιάζεται ἡ συμφωνία γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ προοικονομεῖται ἡ θαυμαστὴ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ παταχθεῖ κάθε ὕβρη καὶ αὐθάδεια βλάσφημη καὶ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότητα καὶ θεογνωσία.

Κι ἐμεῖς μαζί μὲ τὸν ὕμνογράφο ἀναφωνοῦμε: «Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ τὸ πανάγιον Πνεῦμα», προκειμένου νὰ ἀνακοπεῖ ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ νέου πύργου τῆς Βαβέλ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως· νὰ παύσουν «ρητόρων φληναφίαι ἀθέων πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος», νὰ ἀναδείξει τὸ πανάγιον Πνεῦμα καὶ σήμερα «ἀποστόλους... φωστῆρας... τὴν τῶν αἰρέσεων ἀχλὺν ἀποδιώκοντας ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῶν πιστῶν καταφωτίζοντας ψυχάς». Ἀμήν.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Ἄφιξις τοῦ ἀπ. Παύλου στὴ Μακεδονία (λεπτομέρεια), Ἱ. Ν. Ἀγ. Λυδίας Φιλίππων, ἔργο Β. Τσοτσώνη

Στήν Εύρώπη ἔφτασε ναυαγισμένους φορτωμένους μ' ἓναν βαρὺ σταυρό. Αὐτόν τόν σταυρό κήρυξε καί μ' αὐτόν τήν γκρέμισε καί τήν ξαναἔχτισε ἀπ' τήν ἀρχή. Στήν Ἀσία εἶχαν δουλέψει κι ἄλλοι, ἡ Εὐρώπη ὅμως ἦταν δημιούργημα δικό του, κύκλω μέχρι τὸ Ἰλλυρικό· κι ἀπὸ κεῖ ἤθελε νά περάσει στή Σπανία, ν' ἀνοίξει ὅλους τοὺς δρόμους, «ὥστε πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ Εὐρώπη εἶναι τοῦ Παύλου. Ὁ Παῦλος τελείωσε κάποια στιγμή τὸν δρόμο του κι ἡ «χριστιανική» Εὐρώπη ἄρχισε νά ξετυλίγει τὸν δικό της. Γεμάτο βία, ὑποκρισία, ἱερά δικαστήρια, ἀγχόνες, φωτιές, θρησκευτικούς πολέμους, ὀλοκαύτωμα, ἄλλον ἓναν πόλεμο σήμερα ὀρθοδόξων ἐναντίον ὀρθοδόξων. Κι ὅλα αὐτά τὰ φορτώνουν στὸν Παῦλο. Φταίει αὐτός πού στὸν ἀνθρωπισμὸ τῆς Εὐρώπης -μιά χαρὰ ἦταν- ἀντέταξε τὴ μωρία τοῦ Σταυροῦ καί τὴ γέμισε φανατισμὸ καί μισαλλοδοξία· πού στά κλασικά γράμματα ἀντέταξε τὸ κήρυγμα κι ἡ Εὐρώπη κύλησε στὸν σκοταδισμό καί στὸν μεσαίωνα. Φταίει αὐτός πού ἀποκήρυξε τὸν λαὸ του τὸν Ἰσραὴλ, ἀνοίγοντας ἔτσι τὸν δρόμο γιὰ τὸ ὀλοκαύτωμα. Ὁ Παῦλος ἔγινε ὁ αἴρων ὅλα τὰ λάθη καί τὰ πάθη τῆς Εὐρώπης.

Ἄς τὴν ἄφηνε καλύτερα στήν ἡσυχία τῶν σπουδαστηρίων της, στή στωικότητα τῆς φιλοσοφίας της, στήν ἀρμονία τῆς τέχνης της! Στὴ γαλήνη τοῦ θανάτου της. Ἄς ἄφηνε ἀπλά τοὺς νεκρούς της νά θάβουν ἡσυχὰ τοὺς νεκρούς τους! Τί ζήτησε νά τὸν ἀκολουθήσει; Τί ἤθελε νά μιλήσει γιὰ Ἰησοῦ καί Ἀνάσταση;

Οἱ περισσότεροι σήμερα λαοὶ καί ἡγέτες θέλουν μιά Εὐρώπη μεταχριστιανική ἢ προχριστιανική ἀκόμα καλύτερα. Μιά Εὐρώπη χωρὶς τὸν Παῦλο. Τὸν Παῦ-

λο ὅμως δέν μπορεῖ νά τὸν φιμώσει τίποτα, «οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα». Ὁ Παῦλος ὑπάρχει γιὰ νά εὐαγγελίζεται.

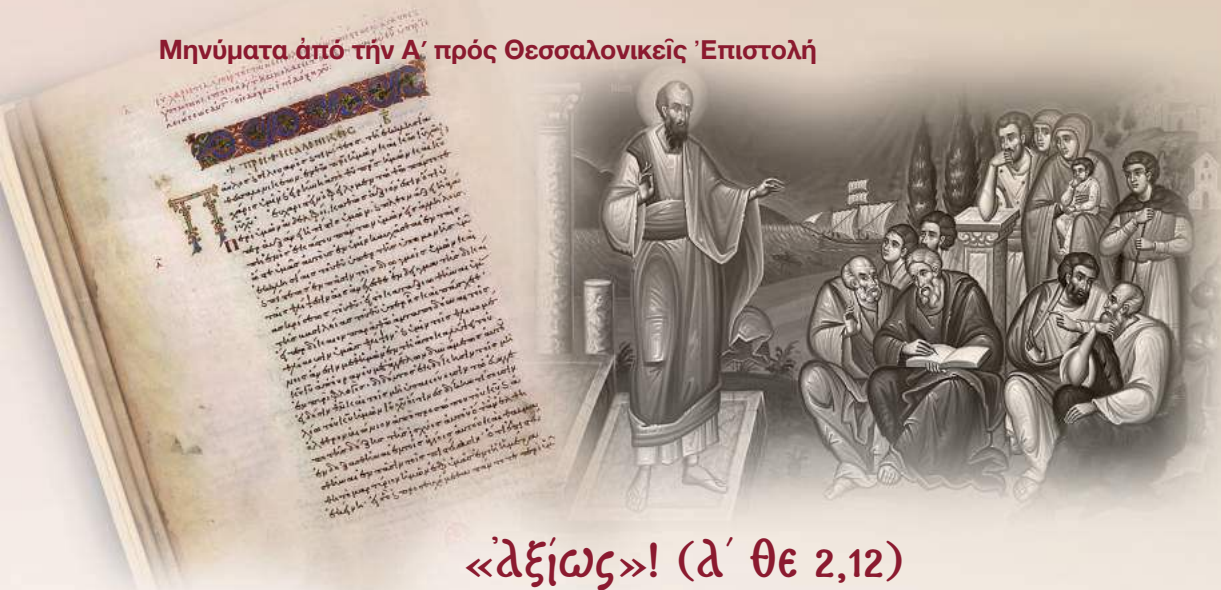
Οἱ τελευταῖες λέξεις γι' αὐτόν πρὶν τὸ τέλος του στήν Εὐρώπη εἶναι οἱ λέξεις: κήρυγμα, παρρησία, βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀκωλύτως. Τὸν Παῦλο δέν τὸν σταμάτησε τίποτα καί δέν θά τὸν σταματήσει οὔτε κι αὐτὸ τὸ μεγαλύτερο κώλυμα πού παρουσιάστηκε στό ἔργο του στήν Εὐρώπη, αὐτὸ πού φοβήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλα, τὸ ἕτερον εὐαγγέλιον καί τοὺς ψευδαδέλφους. Ἄλλα μᾶς εἶπε, ἄλλα ἀκούσαμε, ἄλλα καταλάβαμε, ἄλλα πράξαμε, ἄλλα διαδώσαμε.

Ἦρθε στά χώματά μας νά μᾶς βρεῖ φορτωμένος τὸν βαρὺ σταυρὸ κόπων, μόχθων, κινδύνων, στερήσεων, πληγῶν, φυλακῶν, λιθοβολισμῶν, ναυαγίων. Καί μιάς ἐπιθανάτιας μέριμνας καί ἀγωνίας γιὰ ὅλους. Τί σχέση ἔχουν αὐτά μέ τὴν Εὐρώπη πού ἐμεῖς παραδώσαμε στήν ἱστορία; Τί σχέση ἔχουν αὐτά μέ τὴ ζωὴ μας; Ἡ Εὐρώπη εἶναι καράβι πού ναυάγησε μέσ στό λιμάνι.

Νά ξέρεις ὅμως ὅτι εἴμαστε κάποιοι πού σέ περιμένουμε, Παῦλε, ξανά στή Ρώμη. Εἴμαστε λίγοι, ἀλλά αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο πού δέν φοβήθηκες. Καί ἐπειδὴ δέν μπορούμε νά περιμένουμε ἄλλο, ἀκούμε τὰ βήματά σου πού πλησιάζουν, βγήκαμε ἔξω νά σέ προλάβουμε, νά σέ προῦπαντήσουμε.

Τόπος συνάντησης ὁ ἴδιος, τὸν ξέρεις, ὅπως καί τότε πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια. Τὸ σημεῖο Ἀππίου φόρου καί Τριῶν ταβερνῶν. Ἐκεῖ πού μέχρι καί σύ, ὁ μέγας Παῦλος, εὐχαρίστησες τότε τὸν Θεό, ἔλαβες θάρρος βλέποντας μπροστά σου ἀναπάντεχα ἀδελφούς, βλέποντας χριστιανούς. Στήν Εὐρώπη.

Ζ.Γ.

«ἀξίως»! (Α' Θε 2,12)

Τήν καρδιά του ἀποστόλου Παύλου τή συνέχει μία ἀγωνία: Μέ τό κήρυγμά του οί Θεσσαλονικείς δέχθηκαν τό κάλεσμα του Θεού, θά μείνουν ὅμως πιστοί στήν κλήση; Θά συνεχίσουν μέ σταθερότητα στόν δρόμο πού τούς ἔδειξε, δίχως νά ἀνακόπτεται ἡ πορεία τους ἀπό τά ἐμπόδια καί τίς δυσκολίες; Αὐτή ἡ ἀγωνία του διαφαίνεται, καθώς τούς ὑπενθυμίζει: «ἕνα ἕκαστον ὑμῶν ὡς πατήρ τέκνα ἑαυτοῦ παρακαλοῦντες ὑμᾶς καί παραμυθούμενοι καί μαρτυρόμενοι εἰς τό περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Θεοῦ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς εἰς τήν ἑαυτοῦ βασιλείαν καί δόξαν» (Α' Θε 2,11-12).

Συγκινεῖ, πράγματι, ἡ προσωπική ἀγάπη τοῦ ἀποστόλου γιά τήν κάθε μία ψυχή ξεχωριστά. Μέσα σέ ἕνα μεγάλο πλήθος ἀνθρώπων νουθετεῖ «ἕνα ἕκαστον», ἀσχολεῖται μέ τόν καθένα ἰδιαίτερα, μέ τίς ἀνάγκες καί τά θέματά του (πρβλ. Πρξ 20,31). Δέν παραλείπει ὁ ἀπόστολος κανέναν. Μικροί καί μεγάλοι, πλούσιοι καί πτωχοί, ὅλοι χωροῦν εὐρύχωρα μέσα στήν καρδιά του.

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος θαυμάζει τή δεξιότην τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος, χω-

ρίς νά κάνει διδασκαλία στούς Θεσσαλονικείς, μέ μόνη τή διήγησή του κηρύττει. Καθώς, δηλαδή, ἀναφέρεται στή διακονία του στή Θεσσαλονίκη, ἐπιλέγει τέτοιες λέξεις καί ἐκφράσεις, ὥστε οἱ πιστοί νά πάρουν τά μαθήματά τους. Συγκεκριμένα σ' αὐτούς τούς στίχους, ἀναφέροντας τή βασιλεία καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ, οὐσιαστικά τούς προτρέπει νά ὑπομένουν τά πάντα, προκειμένου νά μή χάσουν ἕνα τέτοιο ἔπαθλο. Ἐπιπλέον, ἔμμεσα τονίζει ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν ἀποστόλων δέν στοχεύει σέ κανένα προσωπικό ὄφελος· ἀποβλέπει μόνο στό νά κερδίσουν οἱ πιστοί τήν πολυπόθητη βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Αὐτός ὁ σκοπός πυρπολεῖ τήν καρδιά τοῦ Παύλου, ὥστε ἀσταμάτητα μέ κάθε τρόπο νά κηρύττει. Θέλει νά βλέπει τά πνευματικά του παιδιά νά περπατοῦν «ἀξίως τοῦ Θεοῦ». Τό ρῆμα «περιπατεῖν» χρησιμοποιεῖται ἀντί τοῦ «ζῆν», διότι ἡ ζωῆ μοιάζει μέ δρόμο τόν ὁποῖο περπατοῦμε μέχρι τήν ὥρα τοῦ θανάτου μας (βλ. Β' Τι 4,7).

Ἐκτός ἀπό τή φράση «ἀξίως τοῦ Θεοῦ», στήν Καινή Διαθήκη ἀπαντοῦν κι

ἄλλες παρόμοιες συνεκφορές: «ἀξίως τῆς κλήσεως» (Ἐφ 4,1), «ἀξίως τοῦ εὐ-αγγελίου» (Φι 1,27), «ἀξίως τοῦ Κυρίου» (Κλ 1,10). Ὅλες ἔχουν τό ἴδιο νόημα: νά πολιτευθοῦμε σ' αὐτή τή ζωή ὅπως ταιριάζει στή μεγάλη κλήση πού λάβαμε ἀπό τόν Θεό, γιά νά γίνουμε μέτοχοι στή βασιλεία του καί στήν αἰώνια δόξα. Εἴμαστε καλεσμένοι ἀπό τόν ὕψιστο Βασιλιά στήν ἔνδοξη βασιλεία του! Γιά νά φθάσουμε ὁμως ἐκεῖ, καλούμαστε νά ἐνταχθοῦμε πρῶτα στήν ἐδῶ βασιλεία του -στή στρατευομένη Ἐκκλησία- καί νά περπατήσουμε σ' αὐτή τή ζωή ὅπως Ἐκεῖνος θέλει -ὡς μικροί θεοί, ὡς ἄλλοι Χριστοί- ἐφαρμόζοντας τό εὐαγγέλιό του.

Μέ τό Βάπτισμα πολιτογραφούμεστε στήν ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ὁποία εἶναι μία ἀνοδική καί κοπιαστική πορεία. Δέν εἶναι εὐκόλη υπόθεση ἡ ἐνσυνείδητη χριστιανική ζωή. Εἶναι ἕνας ιδιαίτερος τρόπος ζωῆς, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τήν ἀμαρτωλή νοοτροπία τοῦ κόσμου. Ἀπαιτεῖ κόπο, ἰδρώτα, δάκρυ καί αἶμα. Μέ αὐτά τά φωτεινά σημάδια τήν ὀριοθέτησε ὁ θεάνθρωπος Κύριός μας. Γιά νά βαδίσουμε τήν πορεία τοῦ Χριστοῦ, νά τελειώσουμε τόν δρόμο τῆς σωτηρίας στόν ὁποῖο μᾶς ἔχει ἐντάξει, πρέπει νά παλέψουμε σκληρά μέ τίς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου, μέ τά θέληγτρα τοῦ κόσμου, μέ τά πάθη καί τίς κακίες τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ μας.

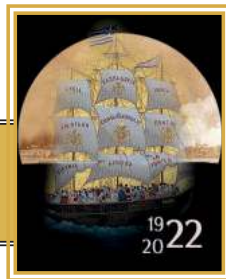
Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού κάποτε καταδίωκε ἐκείνους πού βάδιζαν τή χριστιανική ὁδό (βλ. Πρξ 9,2· 22,4), στή συνέχεια ἀκολούθησε πιστά τόν δρόμο τους· τόν βάδισε μέ χαρά (βλ. Πρξ 20, 24) κι ἔφθασε νικητής στό τέλος. Λίγο πρίν φθάσει στό τέρμα τῆς ζωῆς του ἐξομολογεῖται: «τόν ἀγῶνα τόν καλόν

ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα» (Β' Τι 4,7), ἀφήνοντας ἔτσι παράδειγμα καί πρότυπο ζωῆς γιά τόν κάθε πιστό.

Σταυρός, κόπος, θλίψεις εἶναι ὁ κλήρος τῶν χριστιανῶν. Αὐτόν τόν δρόμο βάδισε ὁ Χριστός, καί κανεῖς μαθητής δέν εἶναι ἀνώτερος ἀπό τόν Διδάσκαλο (βλ. Λκ 6,40). Τί θλίψεις καί δυσκολίες ἀντιμετώπισαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, οἱ ἀπόστολοι, ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας! Ἐμεῖς πού σήμερα συνεχίζουμε πάνω στόν ἴδιο δρόμο, τόν ὁποῖο ἐκεῖνοι πρίν ἀπό μᾶς βάδισαν, πῶς μπορούμε νά εἴμαστε γνήσιοι ἀπόγονοι καί συνεχιστές τῆς πορείας τους, ἂν δέν ὑπομένουμε θλίψεις καί διωγμούς γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου; Βέβαια σήμερα δέν ὑπάρχουν διωγμοί τέτοιοι πού γίνονταν στούς πρῶτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐντούτοις, ἡ χριστιανική ζωή δέν παύει νά κατευθύνεται ἀπό τόν σταυρό τοῦ Κυρίου. Κοστίζει ἀκριβᾶ σέ ὅσους θέλουν εἰλικρινά νά τήν ἀκολουθήσουν.

Κάθε ἀξίωμα ἐπιβάλλει κάποια ιδιαίτερα καθήκοντα σ' αὐτόν πού τό ἔχει. Ὅταν π.χ. ἕνας βασιλιάς υἰοθετήσει ἕνα φτωχό παιδάκι, τό παιδί θά ἀποκτήσει πλούτη, δόξα, τιμή, ἀλλά θά ἔχει καί τήν ὑποχρέωση νά ζεῖ σάν βασιλόπουλο, δέν θά τοῦ ἐπιτρέπεται νά γυρνᾶ πεινασμένο καί ρακένδυτο στούς δρόμους. Ἔτσι κι ἐμεῖς, πού μᾶς υἰοθέτησε ὁ Θεός καί μᾶς ἔκανε κληρονόμους τῆς χάριτος καί τῆς βασιλείας του καί συγκληρονόμους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτή τήν τιμή καί νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, πάνω στά χνάρια του, νά περιπατήσουμε «ἀξίως τοῦ Θεοῦ».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Ο έθνικός διχασμός παγιώνεται

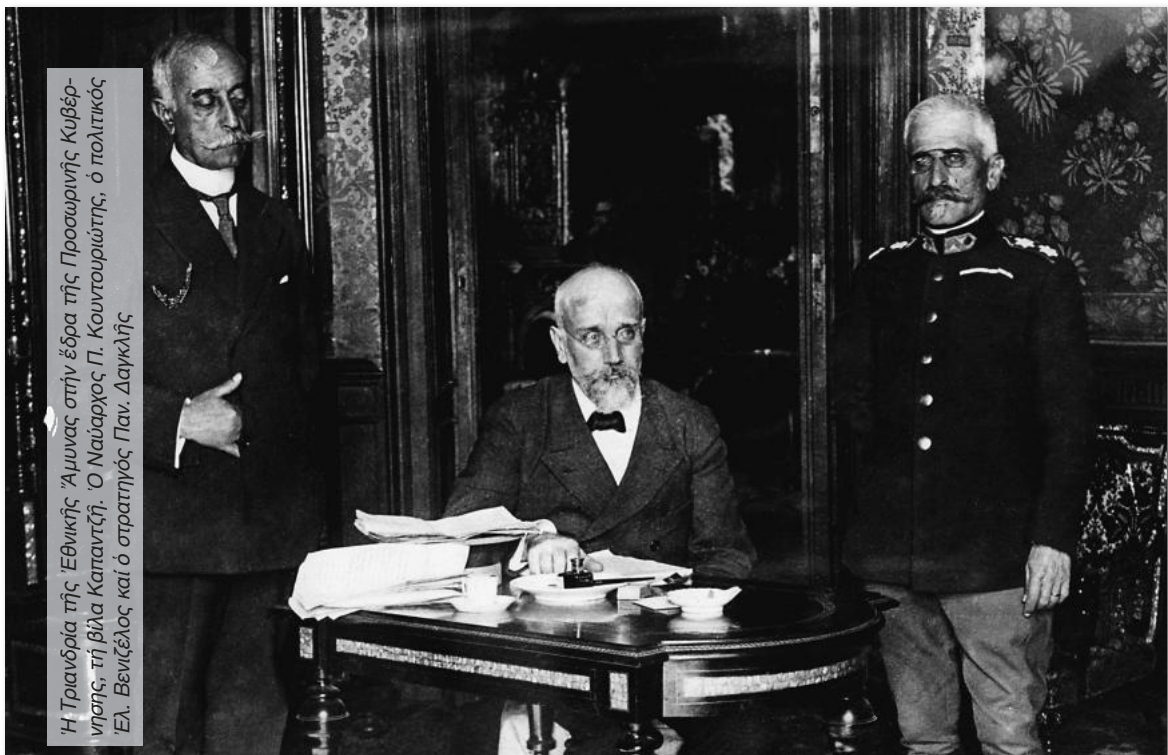
1916 (συνέχεια)

Τήν ώρα πού, λόγω τής αύξανόμενης όξυνσης ανάμεσα σέ Βενιζελικούς καί Άντιβενιζελικούς, οί έπικείμενες έκλογές τοϋ Σεπτεμβρίου όδευαν πρός ματαίωση, παρουσιάστηκε μία τελευταία εύκαιρία συμφιλίωσης. Στίς 16 Αύγουστου ή Ρουμανία μπήκε στόν πόλεμο στό πλευρό τής Άντάντ καί ή κυβέρνηση Ζαΐμη ξεκίνησε έκ νέου διαπραγματεύσεις μέ τούς Άγγλογάλλους. Ό Βενιζέλος μάλιστα έδειχνε θετικός γιά συμμετοχή σέ μία οίκουμενική κυβέρνηση. Οί συζητήσεις όμως άποδείχτηκαν προσχηματικές, καθώς ό Κωνσταντίνος δέν είχε καμιά πρόθεση γιά συμμετοχή στόν πόλεμο.

Τό ίδιο διάστημα είχαμε έξελίξεις στή Θεσσαλονίκη, όπου έκδηλώθηκε τό κίνημα τής «Έθνικής Άμυνας». Είχε όργανωθεί άπό στελέχη τών Φιλελευθέρων μέ τή βοήθεια τοϋ γάλλου στρατηγού Σαράιγ. Ό Βενιζέλος ώστόσο θεώρησε τό κίνημα «πρόωρο». Τίς έπόμενες μέρες έφτασε στόν Πειραιά ό στόλος τής Άντάντ πού άποβίβασε γάλλους στρατιώτες. Αύτοί κατέλαβαν τό ταχυδρομείο, τό τηλεγραφείο καί τόν ασύρματο, ένώ άγγλοι καί γάλλοι πράκτορες συνέλαβαν καί άπέλασαν 50 γερμανούς πράκτορες. Η Άντάντ άπαίτησε τήν άμεση διάλυση τών Έπιστράτων καί τήν άναβολή τών έκλογών. Η κυβέρνηση Ζαΐμη παραιτήθηκε καί άντικαταστάθηκε άπό ύπηρεσιακή μέ πρωθυπουργό τόν Νικό-

λαο Καλογερόπουλο, τήν όποία όμως ή Άντάντ δέν άναγνώρισε.

Τίς έπόμενες μέρες οί Γερμανοβούλγαροι όλοκλήρωσαν τήν κατάληψη τής Άνατολικής Μακεδονίας (30 Αύγουστου ή κατάληψη τής Καβάλας), ένώ τό Δ΄ Σώμα Στρατοϋ, πού έδρευε στήν περιοχή, παραδόθηκε άμαχητί καί μεταφέρθηκε στή Γερμανία γιά τό υπόλοιπο τοϋ πολέμου. Στή διάρκεια τής Βουλγαρικής Κατοχής (1916-1918), ό έλληνικός πληθυσμός στίς πόλεις καί τά χωριά υπέστη διώξεις, λιμοκτονία, όμηρίες, καθώς καί συλλήψεις, φυλακίσεις, βιαιοπραγίες καί βασανισμούς. Η έξέλιξη αύτή ώθησε τόν Βενιζέλο νά δράσει άποφασιστικά. Στίς 12 Σεπτεμβρίου πήγε στά Χανιά, όπου σέ ένοπλο συλλαλητήριο συγκροτήθηκε «Προσωρινή Κυβέρνηση» άπό τήν «Τριανδρία» τών Βενιζέλου, ναύαρχου Κουντουριώτη καί στρατηγού Δαγκλή. Στή συνέχεια μετέβησαν στή Θεσσαλονίκη, πού άποτελεσε τήν έδρα τους. Ούσιαστικά είχαμε τή διάσπαση τής χώρας σέ «κράτος τών Άθηνών» καί «κράτος τής Θεσσαλονίκης», τό όποίο περιελάμβανε τή Μακεδονία, τήν Κρήτη καί τά νησιά τοϋ Άνατολικού Αιγαίου. Πρώτο μέλημα τής Προσωρινής Κυβέρνησης, πού ήγήθηκε τοϋ κινήματος τής «Έθνικής Άμυνας», ήταν ή συγκρότηση στρατοϋ, πού θά πολεμούσε στό πλευρό τής Άντάντ στή Μακεδονία. Η στρατολογία ώστόσο συνάντησε δυσκολίες κι αντίδραση, ιδιαίτερα άπό τούς Έπιστράτους, ένώ καί ή στή-

Η Τριανδρία της Έθνικης Άμυνας στην έδρα της Προσωρινής Κυβέρνησης, τη βίλα Καπαντζή. Ο Ναύαρχος Π. Κουντουριώτης, ο πολιτικός Έλ. Βενιζέλος και ο στρατηγός Παν. Δαγκλής

ριξη της Άντάντ ήταν περιορισμένη. Στις 24 Νοεμβρίου η Προσωρινή Κυβέρνηση κήρυξε τον πόλεμο στις Κεντρικές Δυνάμεις (τή Γερμανία και τούς συμμάχους της).

Άκολούθησαν διαπραγματεύσεις τών Γάλλων, πού είχαν τήν κύρια εύθύνη γιά τό μακεδονικό μέτωπο, μέ τήν πλευρά του Κωνσταντίνου, πού ανησύχησε από τή δημιουργία της Προσωρινής Κυβέρνησης. Ο ίδιος μάλιστα πρότεινε τήν παράδοση του πολεμικού υλικού του έλληνικού στρατού, γιά νά καθυσυχάσει τήν Άντάντ γιά ένδεχόμενη επίθεση στά νώτα της. Σέ αντίλλαγμα ζήτησε νά μήν άναγνωριστεί και νά μήν έπεκταθεί ή Προσωρινή Κυβέρνηση και νά διασφαλιστεί ό θρόνος του. Ωστόσο, όταν οι Γάλλοι άπαιτήσαν τήν παράδοση μέρους του πολεμικού υλικού, οι φανατικοί ύποστηρικτές του άντέδρασαν και σύντομα κι ό ίδιος άλλαξε γνώμη. Άκολούθησε στις 18 Νοεμβρίου αποβίβαση συμμαχικών άγημάτων στην Άθήνα, τά όποια

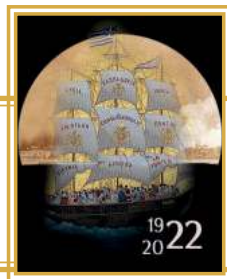
όμως άποκρούστηκαν από Έπιστράτους μέ βαρειές άπώλειες, και βομβαρδισμός από τόν συμμαχικό στόλο. Στή συνέχεια οι Έπίστρατοι στράφηκαν ένάντια στους ύποστηρικτές του Βενιζέλου κακοποιώντας και φυλακίζοντας άρκετούς. Οι εξέλιξεις αυτές άφενός έξόργισαν τούς Γάλλους κι άφετέρου προκάλεσαν τήν κήρυξη του Κωνσταντίνου ως έκπτωτου από τήν Προσωρινή Κυβέρνηση, ή όποία επίσης συνέλαβε Κωνσταντινικούς ως όμηρους σέ αντίποινα. Άποκορύφωμα της όξυνσης ήταν ή τελετή του «Άναθέματος» κατά του Βενιζέλου από τήν Ίερά Σύνοδο στο Πεδιον του Άρεως. Έκδόθηκε μάλιστα ένταλμα σύλληψης του ίδιου του Βενιζέλου γιά έσχάτη προδοσία.

Τούς επόμενους μήνες άναγνωρίστηκε από τήν Άντάντ (έκτός Ίταλίας) ή Προσωρινή Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης, ή όποια επεκτάθηκε στις Κυκλάδες. Επίσης, ή Άντάντ επέβαλε ναυτικό άπο-

κλεισμό τῶν ἑλληνικῶν παραλίων, θεωρώντας ὅτι ἡ πείνα θά κάμψει τὴ λαϊκὴ ὑποστήριξη στὸν Κωνσταντῖνο. Παρὰ τὰ πολλὰ θύματα, οἱ περισσότεροι ἀπέδωσαν τὴν εὐθύνη γιὰ τὸν ἀποκλεισμό στὸν Βενιζέλο. Ὅπως ἀποκαλύφθηκε πάντως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα, ἡ παράταξη τοῦ Κωνσταντίνου προσπαθοῦσε νὰ κερδίσει χρόνο, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ μία ἐπίθεση τῶν Γερμανοβουλγάρων σὲ συνδυασμό μὲ ἐπίθεση ἀνταρτικῶν σωμάτων πού εἶχε ὀργανώσει στὰ νῶτα τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλονίκης. Ὡστόσο, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἦταν ἔτοιμοι γιὰ μία τέτοια ἐπίθεση κι ἔτσι ἡ κυβέρνησις τῆς Ἀθήνας ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει σὸ τελεσίγραφο τῶν δυνάμεων τῆς Ἀντάντ καὶ νὰ διαλύσει τυπικὰ τοὺς Ἐπίστρατους, νὰ ἀποδώσει τιμὲς στὶς τέσσερις συμμαχικὲς σημαίες καὶ νὰ ἀπελευθερώσει 317 πολιτικούς κρατουμένους. Παρόλο ὅμως, πού οἱ τρεῖς χώρες τῆς Ἀντάντ ἦταν ἔτοιμες νὰ ἄρουν τὸν ἀποκλεισμό, ἐφόσον ὁ στρατὸς τοῦ Κωνσταντίνου μεταφερόταν στὴν Πελοπόννησο, ἡ Γαλλία ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἐκδιώξει τὸν Κωνσταντῖνο κι ἔτσι ὁ ἀποκλεισμός συνεχίστηκε καὶ τοὺς ἐπόμενους μῆνες ἀδικαιολόγητα.

Παναγιώτης Μητσόπουλος

Ἀκριβὴ μου Μικρασία!

*«Τὰ χῶματα τῆς γῆς πού ἀγάπησες
ἀπὸ τὴ νέα κοιτὰς πατρίδα,
σάν μία ἐλπίδα πού δὲν χάνεται
καὶ λάμπει στὴν καρδιά: ἡλιαχτίδα!»*

Γ. Λιάκου, «Αἰολίδος νόστος»

Ἀναπολοῦμε τὴν πατρώα Γῆ τῆς Μικρασίας μὲ ἀντιφατικὰ συναισθήματα, ιδιαίτερα φέτος πού συμπληρώνονται 100 χρόνια ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφή. Ἀναπολοῦμε τί εἶχαμε καὶ τί χάσαμε! Τριῶν χιλιάδων ἐτῶν συνεχῆς παρουσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τερματίστηκε μὲ τὸν ξεριζωμὸ τοῦ ἀπὸ τίς πατρογονικὲς τοῦ ἐστίες.

Ἐπὶ ἤρξε Ἀκριβὴ ἡ Μικρασία! Καὶ μὲ τίς δύο ἔννοιες τῆς λέξης. Ἀκριβὴ κυριολεκτικὰ γιὰ τὴν ἀπόκτηση καὶ τὴ διατήρησή της. Ἀνεκτίμητης ἀξίας! Γι' αὐτὸ ἦταν τεράστιο τὸ τίμημα πού πλήρωσαν ἀνά τοὺς αἰῶνες οἱ κάτοικοί της. Ὅπως καὶ τὸ τίμημα γιὰ τὴν προσπάθεια εὐόδωσης τῆς Μεγάλης Ἰδέας ἦταν ἡ Καταστροφή...

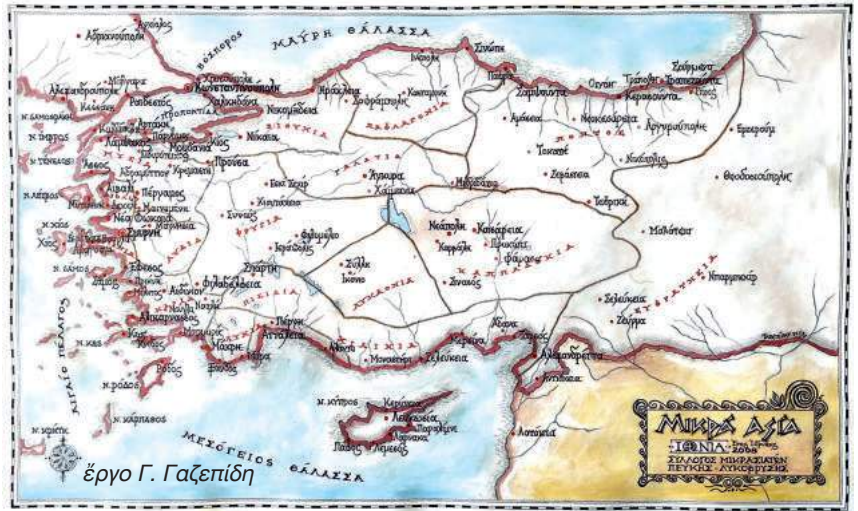
Μεταφορικὰ πολὺ ἀγαπητὴ, προσφιλὴς, λατρευτὴ, πολὺτιμη, μοναδική, πού χάθηκε ἀλλὰ δὲν λησμονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό. Μπορεῖ νὰ χάθηκαν τὰ ἐδάφη, οἱ μνήμες ὅμως παραμένουν ζωντανές στὴ σκέψη καὶ στὴν καρδιά μας.

Πολυαγαπημένη ἀπὸ τοὺς ἔλληνες κατοίκους της καὶ τοὺς ἀπογόνους τους, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς Ἑλληνες. Ἐξ οὗ καὶ ὁ σπαραγμὸς γιὰ τὴν ἀπώλεια, πού ὑφίσταται μέχρι σήμερα!

Ἀκριβὴ-πολύτιμη ἡ Μικρασία γιὰ τὴν πλούσια ἱστορία καὶ τὸν πολιτισμὸ της! Μία ματιὰ στὴν ἱστορία τὸ φανερώνει.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὸν 12ο αἰ. π.Χ. πού ἄρχισαν νὰ ἰδρύνονται ἀποικίες στὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἄντεξε πολλοὺς κατακτητές: Πέρσες, Ρωμαῖοι, Ἄραβες, Ὀθωμανοὶ. Διατήρησε ὅμως τὴν ταυτότητά του.

Άκριβή - πολύτιμη ή Μικρασία για τη διάδοση του Χριστιανισμού και την έδραίωση της Όρθοδοξίας. Ο Χριστιανισμός από την αρχή βρήκε εύφορο έδαφος στη Μικρά Άσία. Η βαθειά πνευματική υποδομή και οι γενικότερες πολιτιστικές συνθήκες της περι-

οχής αυτής συντέλεσαν στη διάδοσή του. Ακόμη η διδασκαλία των Άποστόλων ευνόηθηκε από τις παραιοτικές των έλληνοιστών Ιουδαίων της διασποράς στις παράλιες πόλεις της Μικράς Άσίας καθώς και στο έσωτερικό της.

Ο άπόστολος Παύλος και οι συνεργάτες του ίδρυσαν τις χριστιανικές εκκλησίες της λεγόμενης Άσίας, δηλαδή της Δυτικής Μικράς Άσίας. Στην Έφεσο, ο άπόστολος Παύλος έμεινε για μεγάλο διάστημα. Στην ίδια πόλη έδρασε μετά για πολλά έτη και ο εύαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος. Έκει βρίσκεται και ο τάφος του και ο μεγαλοπρεπής ναός στο όνομά του.

Άλλά και ο άπόστολος Πέτρος στην Α' Έπιστολή του (βλ. 1,1) μνημονεύει τις έπαρχίες του Πόντου, της Γαλατίας, της Καππαδοκίας, της Άσίας (Μυσία, Λυδία, Φρυγία, Ιωνία) και της Βιθυνίας, όπου υπήρχαν χριστιανικές εκκλησίες.

Άκόμη, οι έπτά Έκκλησίες της Άποκάλυψης ήταν στη Μ. Άσία και τό γεγονός ότι η Σμύρνη ήταν η τελευταία από αυτές, πού τό φώς της συνέχισε νά καιεί έως τό 1922, υπογραμμίζει τή σημασία πού είχε για τήν εκκλησιαστική ιστορία ή

καταστροφή της από τούς Τούρκους.

Σύμφωνα μέ πηγές ο άπόστολος Άνδρέας κήρυξε τό εύαγγέλιο στον Πόντο και ιδιαίτερα στις παραευξείνιες μικρασιατικές πόλεις, Σινώπη, Άμισό, Τραπεζούντα, καθώς και στη Φρυγία, τή Μυσία, τή Βιθυνία και στο Βυζάντιο*.

Τό έργο των άποστόλων στη Μικρά Άσία συνέχισαν οι άποστολικοί πατέρες και οι διάδοχοί τους, όπως οι άγιοι ιεράρχες Ιγνάτιος Άντιοχείας, Πολύκαρπος Σμύρνης και οι: Μελίτων Σάρδεων, Παπίριος, διάδοχος του Πολυκάρπου, Σάγαρις Λαοδικείας, Θρασέας Εύμενείας της Φρυγίας, Άπολλινάριος Έραπόλεως, ο άγιος Εύγένιος Έπίσκοπος Τραπεζούντας κ.ά. Οι διωγμοί των ρωμαίων αυτοκρατόρων στρέφονται, προπάντων, κατά των εκκλησιών της Άνατολής, γεγονός πού άποδεικνύει ότι εκεί είχε διαδοθεί περισσότερο ο Χριστιανισμός. Οι περισσότεροι μάρτυρες του Χριστιανισμού ήταν Μικρασιάτες.

Στην αρχή του 4ου αιώνα ο μισός τουλάχιστον πληθυσμός της Μικράς Άσίας ήταν χριστιανικός. Στις έπαρχίες της Κιλικίας, της Πισιδίας, της Λυκαονίας και της Καππαδοκίας, στους τρεις πρώτους

αιώνες, οί χριστιανοί πολλαπλασιάστηκαν μέ γεωμετρική πρόοδο. Τό ίδιο έγινε καί στίς παράλιες πόλεις τής Μικράς Ασίας. Τόν 4ο αιώνα, πού θεωρείται ό «Χρυσός αιώνας του Χριστιανισμού», στην Καππαδοκία καί στον Πόντο παρουσιάζονται άγιοι καί σοφοί μέ καταπληκτική δράση, όπως ό Μ. Βασίλειος, ό Γρηγόριος ό Θεολόγος, ό Γρηγόριος Νύσσης, ό Άμφιλόχιος κ.ά.

Οί περιοχές αυτές γέννησαν τά σμήνη των άγιων Μαρτύρων, Όσίων, Όμολογητών, Διδασκάλων, Πατέρων καί Μητέρων τής Έκκλησίας, πού αποτελούν τήν πλειοψηφία του αριθμού των άγιων.

Έκατοντάδες χιλιάδες ένδοξοι μικρασιάτες νεομάρτυρες, ιεράρχες, ιερείς, μοναχοί καί λαϊκοί, άνδρες, γυναίκες καί παιδιά μαρτύρησαν στή Μικρά Ασία κατά τά έτη 1918-1922, μέ ύπατους ιερομάρτυρες τόν άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης καί τους σύν αυτόν ιεράρχες Γρηγόριο Κυδωνιών, Άμβρόσιο Μοσχονησίων, Προκόπιο Ίκονίου καί Εύθύμιο Ζήλων. Η Έκκλησία μας όρισε νά έορτάζουμε τή μνήμη τους τήν Κυριακή πρό τής Ύψώσεως του Τιμίου Σταυρου.

Θαυμάζουμε τή φλόγα τής πίστης πού έκαψε στά στήθη των μικρασιατών προγόνων μας καί τής αγάπης γιά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία του Χριστου μας, γιά τήν όποία κοπίασαν, υπέμειναν μέ καρτερία θλίψεις καί πόνους, έχυσαν ποταμούς δακρύων, αλλά καί τό αίμα τους.

Αναλογιζόμαστε άν είχαν σωθει όί χριστιανοί τής Μικράς Ασίας, πόσο ευνοϊκά θά ήταν τά αποτελέσματα γιά τήν Όρθόδοξη Έκκλησία, γιά τόν Έλληνισμό αλλά καί τόν παγκόσμιο πολιτισμό!

Γεώργιος Έλ. Κυρίζογλου

* (Β. Ίωαννίδη, «Απ. Άνδρέας», Αθήναι 1963).

Ίστορικές μνήμες

«Ο Μαῦρος Καβαλάρης»

«Ένα μεσημέρι του Σεπτεμβρη 1922, έμπαινε ό Άρχηγός επικεφαλής έπαναστατημένων στρατιωτικών τμημάτων.

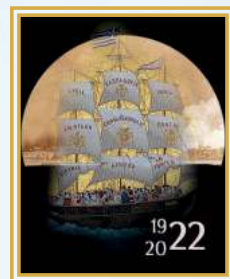
Μαῦρος, σκονισμένος, σκοτεινός, παλιοντυμένος, αδύνατος, άγριος, μέ σφιγμένα τά δόντια, καί μάτια πού μέσα τους έβλεπες τήν άπελπισία. Σέ κείνους πού έκαναν νά τόν ζητωκραυγάσουν, φώναξε θυμωμένος:

-Τί ζητωκραυγάζετε; Έπιστρέφουμε νικημένοι, κατεστραμμένοι.

Τόν είδα πού πέρασε τή λεωφόρο Κηφισίας, μπαρουτοκαπνισμένο, τά μαύρα του φρύδια άσπρα από τή σκόνη, τό πρόσωπό του αδύνατο σά ρέγκα, καπνισμένο, άγέλαστο, αύστηρό», γράφει ή Πηνελόπη Δέλτα.

Ποιός είναι; Ό ξακουστός αξιωματικός Νικόλαος Πλαστήρας από τό Μορφοβούνι Καρδίτσας. Τί νά πρωτοπει κανείς γι' αυτόν τόν ίκανότατο στρατιωτικό, έντιμο πολιτικό καί υπόδειγμα άνθρώπου;

Μέ επικεφαλής τόν διάδοχο Κωνσταντίνο οί ελληνικές δυνάμεις, 5 Οκτωβρίου 1912, ξεκινούν τόν Α΄ Βαλκανικό Πόλεμο. Τήν επίθεση έναντίον των Τούρκων αναλαμβάνει ή πρώτη Μεραρχία Θεσσαλών καί τό 5° Σύνταγμα στό όποίο ανήκει ό καρδιτσιώτης άνθυπολοχαγός. Χαρακτηριστικό του γνωρισμα είναι «πύρ καί κίνηση». Μέ δύο διμοιρίες πιάνει αιχμαλώτους καί άφθονο πολεμικό ύλικό. Ό έχθρός όπισθο-

χωρεί στο Σαραντάπορο κι ο ελληνικός στρατός κυριεύει την Έλασσόνα. Στη μάχη των Γιαννιτσών πολεμάει για πρώτη φορά πάνω σε άλογο, για να έχει καλύτερη εικόνα του πεδίου της μάχης. Ή μονάδα του διαπρέπει.

Με την έκρηξη του Β΄ Βαλκανικού Πολέμου, Ιούνιο του 1913, βρίσκεται ξανά στην πρώτη γραμμή, παίρνοντας μέρος στη μάχη του Κιλκίς-Λαχανά. Κινείται άστραπιαία, καταδρομικά κι άνατρέπει τον βούλγαρο αντίπαλο. Μετά τη νίκη του Λαχανά, οι συμπολεμιστές του πιότερο τον αγαπούν· του δίνουν τό παρατσούκλι «Μαύρος Καβαλάρης», πού θά τον συνοδεύει για πάντα.

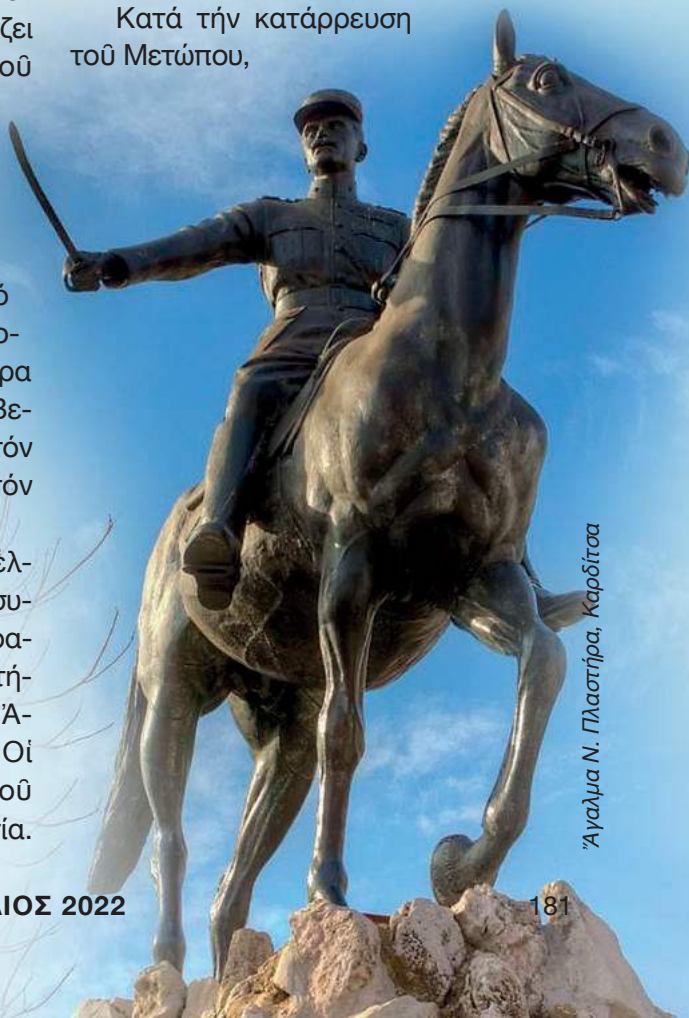
Στόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, στη μάχη του Σκρά Κιλκίς, Μάιο του 1918, ο Πλαστήρας εφαρμόζει πάλι καταδρομική επίθεση. Με τη μονάδα του σπάζει όλες τις γραμμές άμυνας του έχθρου και συλλαμβάνει 150 Βούλγαρους. Ή νίκη των Ελλήνων προκαλεί μεγάλη έκπληξη στους συμμάχους της Άνταντ. Ή άρχιστράτηγος των συμμαχικών δυνάμεων, ο γάλλος στρατηγός Γκιγιόμα, χαρακτηρίζει τό ελληνικό πεζικό «άπαράμιλλης άνδρειας και έξοχης όρμητικότητας». Μετά τη νικηφόρα μάχη ο πρωθυπουργός Έλευθέριος Βενιζέλος επισκέπτεται τό Σκρά. Ρωτά τον Πλαστήρα: «Έσύ είσαι αυτός για τον όποιο μιλούν οι Γάλλοι;».

Μία από τις ίσχυρες μονάδες του ελληνικού στρατού ήταν τά εύζωνικά συντάγματα, όπως τό 5/42. Με την προαγωγή του σε συνταγματάρχη ο Πλαστήρας μεταφέρεται, τό 1919, στη Μικρά Άσία και γίνεται ο ήγέτης του 5/42. Οι τσολιάδες τον θαυμάζουν. Έδρα του συντάγματός του είναι ή Μαγνησία.

Παίρνει υπό την προστασία του όρφανά Έλληνόπουλα και ξεκινά την προσπάθεια για ίδρυση όρφανοτροφείου.

Ός διοικητής του 5/42 Συντάγματος Εύζωνων ο «Μαύρος Καβαλάρης» δρέπει νέες δάφνες. Στη Μικρασιατική Έκστρατεία παίρνει μέρος στις σκληρότερες μάχες. Οι περισσότερες είναι νικηφόρες με λίγες άπώλειες. Προκαλεί τέτοιο πανικό στους Τούρκους, πού τον άποκαλούν για τό μελαφό του πρόσωπο «Καρά-Πιπέρ», «μαύρο πιπέρι», ενώ τους τσολιάδες του «Σεϊτάν Άσκέρ», «στρατό του διαβόλου». Κατά την προέλαση φθάνει πέρα από τό Σαγγάριο. Για να ξεκουράσει τό σύνταγμα του, τις νύχτες κρατούσε σκοπιά μόνος του και κοιμόταν έφιππος στη διάρκεια της πορείας την έπόμενη μέρα.

Κατά την κατάρρευση του Μετώπου,

Άγαλμα Ν. Πλαστήρα, Καρδίτσα

τόν Αύγουστο του 1922, δίνει μάχες ύποχωρώντας συντεταγμένα και μαζεύοντας στρατιώτες από διαλυμένες μονάδες. «Κουράγιο, παιδιά μου, κουράγιο! Δέν χάθηκαν ακόμα όλα. "Ο Μαύρος Καβαλάρης" πολεμάει. Αυτός θά μᾶς σώσει», λέει ἕνας γηραλέος Σμυρνιός. Πραγματικά, στήν ὀπισθοχώρηση τῶν ἐλληνικῶν στρατευμάτων συγκρατεῖ τήν ὀρμή τῶν ἀτάκτων του Κεμάλ καί ἔτσι προσφέρει στόν στρατό μας τή δυνατότητα ἀσφαλοῦς ἐπιβίβασης στά πλοῖα. Συγχρόνως δίνει τήν εὐκαιρία καί σέ χιλιάδες πρόσφυγες νά σωθοῦν ἀπό τή μανία, τήν ἀτίμωση, τή σφαγή τῶν Τούρκων καί νά διαφύγουν στή Χίο. Γιά τήν πράξη του αὐτή ἀγαπήθηκε πολύ ἀπό τούς Μικρασιάτες, σέ σημεῖο νά βαπτίζονται τά παιδιά τους μέ τό ὄνομα Πλαστήρας.

Ἀπό τούς τελευταίους ἐγκαταλείπει τή Μικρά Ἀσία. Μέ τ' ἀπομεινάρια του ἔνδοξο 5/42 Συντάγματος εὐζώνων καταφέρνει νά φθάσει στή Χίο καί στή Μυτιλήνη.

Γιά τήν ἀπροσμέτρητη προσφορά του στήν πατρίδα προάγεται στόν βαθμό του ἀντιστρατήγου, πρὶν ἀπό τήν ἀποστράτευσή του. Ἡ 4^η Ἐθνοσυνέλευση του ἀπονέμει τόν τίτλο «Ἄξιος τῆς Πατρίδος». Σημειώνει στή συνέχεια ἔντονη πολιτική δράση καί κυβερνᾶ ὡς πρωθυπουργός τήν Ἑλλάδα τρεῖς φορές.

Ὅταν ἦταν ἄρρωστος μέ φυματίωση, οἱ δικοί του σκέφτηκαν νά τοποθετήσουν δίπλα στό κρεβάτι του ἕνα τηλέφωνο. Εἰσπράττουν τήν ἄρνησή του: «Μά τί λέτε; Ἡ Ἑλλάδα πένεται κι ἐμένα θά μου βάλετε τηλέφωνο;».

Ἐνα χρόνο πρὶν τήν ἀποδημία του τόν ἐπισκέπτεται στό φτωχικό ἐνοικιαζόμενο διαμέρισμά του ἡ βασίλισσα

Φρειδερίκη. Ἀντικρίζει τόν ἄρρωστο στρατηγό ξαπλωμένο σ' ἕνα ράντζο κι ἀπορημένη τόν ρωτᾶ:

- Νίκο, γιατί τό κάνεις αὐτό;

- Συνήθισα, Μεγαλειοτάτη, τό ράντζο ἀπ' τόν στρατό καί δέν μπορῶ νά τό ἀποχωριστώ.

Σύσσωμος ὁ ἐλληνικός λαός, 26 Ἰουλίου 1953, ἀποχαιρετᾶ μέ ὀδυνη βαθεῖα τόν δικό του ἄνθρωπο, ἕναν ἀπό τούς πιό τίμιους, πάμφτωχους πολιτικούς καί στρατιωτικούς πού πέρασαν ἀπό τό προσκήνιο τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας. Ἀφήνει κληρονομιά 216 δραχμές, 10 δολάρια καί μιά προφορική διαθήκη: «Ὅλα γιά τήν Ἑλλάδα!». 27 σπαθιές καί 9 σημάδια ἀπό βλήματα στό κορμί του «Μαύρου Καβαλάρη» ἀποτελοῦν τά διαδήματά του.

Ἡ προσφορά του μισθοῦ του σέ ὀρφανά καί σέ ἀπόρους, ἡ ἄρνησή του νά χρησιμοποιεῖ τήν ιδιότητά του πρὸς ὄφελος τῶν συγγενῶν του, ὁ ἀλτροῦϊσμός πρὸς τόν συνάνθρωπο εἶναι τά ἀστραφτερά του παράσημα.

Ἑλληνίς

«Εὐτυχῶς πού ἔχω... λευχαιμία»

Ζωηρό καί ἀεικίνητο παιδί σέ μία ἐπαρειακή πόλη τῆς Μακεδονίας ὁ Σπύρος. Ζωηρός ἀλλά καί ὑπάκουος, ὀργανωτικός ἀλλά καί ὑποχωρητικός. Ὅποιον μαθητή τῆς Δ΄ τάξης κι ἄν ρωτοῦσε ποῖός εἶναι ὁ καλύτερός του φίλος, θά σοῦ ἀπαντοῦσε δίχως σκέψη: «Ὁ Σπύρος!». Καί δέν εἶχαν ἄδικο, ἀφοῦ σέ ὄλους σκορποῦσε τήν ἀγάπη του μέ ποικίλους τρόπους αὐθόρμητα καί αὐθεντικά.

Κάποτε ὅμως χώρισε ἡ ἀχώριστη παιδική συντροφιά... Δέν ἦταν μόνο ὁ κορωνοϊός πού ἄδειασε τίς γειτονιές ἀπό τίς φωνές τῶν παιδιῶν. Τόν Σπύρο δέν τόν ἔβλεπαν πιά οὔτε στήν τηλεδιάσκεψη τῆς τάξης τους. Ἐρωτηματικά ἀναδεδύονταν στό μυαλό τῶν μαθητῶν τῆς Δ΄ γιά τήν ξαφνική ἀπουσία τοῦ φίλου τους. Μερικές ἐξηγήσεις προσπάθησε νά τοῦς δώσει ἡ δασκάλα, λέγοντας πῶς «ὁ Σπύρος θά χρειαστεῖ νά λείπει λίγο καιρό ἀπό τό σχολεῖο», ἀλλά δέν κάλυψε τήν ἀνησυχία περιέργειά τους.

Μέσα σέ λίγες μέρες βρέθηκε ὁ Σπύρος νοσηλευόμενος στό Παιδογκολογικό Τμήμα νοσοκομείου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἕνας πυρετός πού ἐπέμενε, ἕνα αἶσθημα κόπωσης πού ἐμφανίστηκε, τό ροδαλό του χρώμα πού ξεθώριασε, τόν ὀδήγησαν στούς γιατρούς. Ἀκολούθησε μία σειρά ἐξετάσεων καί πολύ γρήγορα ἀ-

κούστηκε σάν κεραυνός στούς γονεῖς του ἡ ἀνακοίνωση τῆς διάγνωσης: Ὁξεία λευχαιμία.

Τό πλάνο ἦταν σαφές καί καθόλου εὐχάριστο γιά ἕνα παιδί: «μετακόμιση» στό νοσοκομεῖο γιά μερικούς μήνες μέ σειρά χημειοθεραπευτικῶν σχημάτων, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται. Καί τό χειρότερο: καμία δυνατότητα ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας μέ τοῦς φίλους του λόγω τῆς ἐπακόλουθης ἀνοσοκαταστολῆς.

- Δέν πειράζει, μαμά, θά γνωρίσω ἄλλα παιδιά, πού ἔχουν τό ἴδιο πρόβλημα μέ μένα καί θά τοῦς κάνω φίλους μου. Φαντάσου πόσα θά ἔχω νά διηγηθῶ στήν κυρία καί στά παιδιά τῆς τάξης μου, ὅταν ἐπιστρέψω στό σχολεῖο...

Οἱ μέρες στό νοσοκομεῖο κυλοῦσαν ἀργά καί τά παιδιά μέ τά γυμνά κεφάλαια μοιράζονταν τίς κοινές τους ἀγωνίες:

-Πόσα λευκά εἶχες σήμερα;

-3.000. Ἐσύ;

-Ἐγώ μόνο 100 εἶχα, Σπύρο, καί ὁ γιὰ τρός μου εἶπε ὅτι γιά λίγες μέρες δέν θά μπορῶ νά βγαίνω ἀπό τόν θάλαμό μου.

-Καί γιατί στενοχωρέθηκες; Εὐκαιρία νά ἀξιοποιήσεις τό ταλέντο σου καί νά ἐτοιμάσεις τόν πίνακα πού ὑποσχέθηκες στούς γιατρούς! Ἐμεῖς ἐδῶ θά εἴμαστε καί θά σέ περιμένουμε τήν ἄλλη ἐβδομάδα, πού θά εἶσαι καλύτερα, νά συνεχίσουμε τό μεγάλο πάζλ!

“Όλα τὰ ἔβλεπε σάν μία εὐκαιρία! Ἀγαπούσε τὴ μουσική καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τραγουδᾷ ἀκόμη καὶ στὶς δύσκολες στιγμές. Μὲ τὸ χιούμορ πού τὸν διέκρινε μοίραζε σὲ ὅλα τὰ παιδιά θάρρος καὶ ἐλπίδα! Τὸ προσωπικό τῆς Κλινικῆς ξεκουραζόταν κάθε φορά πού ἔμπαινε γιὰ νοσηλεία στὸν θάλαμό του, ἀκούγοντας τὰ μελωδικὰ «εὐχαριστῶ» τοῦ ἀγαπημένου Σπυράκου!

Ποιὸς περιμένε νὰ ἀκούσει ἀπὸ τὰ χεῖλη ἑνὸς 10χρονοῦ παιδιοῦ:

- Μαμά, ξέρεις τί σκέφτηκα; Εὐτυχῶς πού ἔχω λευχαιμία, γιατί ἄλλιῶς δὲν θὰ ἤξερα πὼς εἶναι νὰ κάνεις ὑπομονή καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ καταλάβω τὰ παιδιά πού βρίσκονται στὰ νοσοκομεία.

Ἡ λευχαιμία φάνηκε πὼς ἀπαντοῦσε καλά στὰ σχήματα τῆς χημειοθεραπείας. Τελευταῖο σχῆμα καὶ ... δὲν πρόλαβε νὰ σχεδιάσει τὴν πολυπόθητη ἐπιστροφή στοῦ σπίτι, γιατί μία λοίμωξη τὸν ὀδήγησε μὲ σηπτική καταπληξία στὴ Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας. Καὶ πάλι μὲ χαμόγελο καὶ πάλι μὲ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα.

- Ἐδῶ παλέψαμε τὸν καρκίνο, τὴ λοίμωξη δὲν θὰ παλέψουμε; Κάτι καλὸ θὰ βγεῖ καὶ ἀπὸ αὐτό, μανούλα, εἶπε μὲ βεβαιότητα, λίγο πρὶν διασωληνωθεῖ.

“Ὁμως ἡ λοίμωξη δὲν νικιέται εὐκόλα σὲ ἕναν ἀνοσοκατεσταλμένο ἀσθενῆ. Νικημένος ἀπὸ τὴν ἀσθένεια, βρέθηκε νικητὴς στὸν οὐρανὸ ὁ πρόσχαρος ἀγωνιστὴς τοῦ Παιδογκολογικοῦ.

- Θὰ τὸν ἔχετε μέσα σας τώρα καὶ θὰ θυμάστε τὸν ἀγώνα καὶ τὸ θάρρος του γιὰ νὰ παίρνετε δύναμη, ψέλλισε ὁ γιατρός πού βρέθηκε δίπλα στοὺς γονεῖς τῆ δύσκολη ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

- Αὐτὸ μοῦ εἶπε καὶ ὁ πνευματικὸς μου, γιατρέ, συμφώνησε ἡ μητέρα. Πρῶτη φορά στὴ ζωὴ μου ἐξομολογήθηκα τὴ μέρα πού ὁ Σπυράκος μας μπήκε στὴν Ἐντατικὴ... Νιώθω γαλήνη μέσα μου. Ἦξερα ὅτι θὰ φύγει σήμερα... Τὸν εἶδα στὸν ὕπνο μου ντυμένο στὰ λευκά νὰ μοῦ λέει: «Ἐγὼ θὰ φύγω, μαμά, θὰ πάω κοντὰ στὸν Χριστὸ μας καὶ στὸν ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἐσεῖς νὰ μὴν κλαίτε...». Κι ἦταν ὀλοφῶτεινος, γιατρέ, ναί σὰς λέω ὀλοφῶτεινος.

«Ὁ νικῶν οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς...» (Ἀπ 3,3).

B.A.

Διακοπές μνήμης καὶ ἀνανέωσης

Ἀγαπητὸς μῆνας ὁ Ἰούλιος σὲ ὅλους, μὰ πιότερο στοὺς μαθητὲς ὄλων τῶν βαθμίδων, καθὼς σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς σχολικῆς χρονιάς καὶ τὴν ἔναρξη τῶν πολυπόθητων διακοπῶν.

Τέτοιο καιρὸ, καθὼς πασχίζω νὰ κλείσω τοὺς σχολικοὺς φακέλους καὶ νὰ ὀλοκληρώσω τίς ἐργασιακὲς ὑποχρεώσεις, ἀναλογίζομαι... Σκαλίζω μνήμες τῶν δικῶν μου παιδικῶν χρόνων... Τότε πού στὶς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ ἐτοιμάζαμε γιορτὲς λήξης μὲ πολὺ μεράκι κι ἐνθουσιασμό, μὲ ποιήματα καὶ τραγούδια γιὰ τὸ καλοκαίρι. Μία ποικιλία ἀπὸ χαρωπὲς εἰκόνες ξεδιπλώνονται στὸν νοῦ...

Τότε σταματοῦσε κι ἕνα ἄλλο σχολεῖο μου, τὸ πιὸ ἀγαπημένο. Τὸ Κατηχητικὸ μου! Κι ὁμολογῶ πὼς αὐτὸ μὲ στεναχωροῦσε. Δὲν ἤθελα νὰ κλείνει τὸ καλοκαίρι τὸ Κατηχητικὸ. Θαρρῶ ἤμουν στὴν Γ' τάξη, ὅταν ἡ κατηχήτρια στὴν τελευταία συνάντηση μᾶς εἶπε ἕναν λόγο πού τυπώθηκε στὸν νοῦ μου: «Ἀρχίζουν οἱ διακοπές! Ἀλλὰ προσέξτε, παι-

διά! Μπορεί να κλείνουν τα σχολεία, να σταματάμε τό διάβασμα, αλλά δέν διακόπτουμε τήν έπικοινωνία μας μέ τόν Θεό. Νά έχουμε διακοπές χωρίς διακοπή! Διακοπές μαζί μέ τόν Χριστό!». Καί πήρε νά μās έξηγεί πώς γίνονται αυτές οί διακοπές ώραιες καί πώς μέ αυτό τόν τρόπο συνεχίζεται τό Κατηχητικό μας. Ώραιες ήταν αυτές οί συμβουλές..., αλλά θά προτιμούσα καί μία πρακτική έφαρμογή! Δέν πρόλαβα νά τό διαλογιστώ καί άκολούθησε μία πρόσκληση, άπάντηση στην έπιθυμία μου! Ήταν ή άνακοίνωση γιά τήν κατασκήνωση!

Έπιτέλους είχε σημάνει καί γιά μένα ή ώρα νά κάνω διακοπές μέ τό Κατηχητικό μου! Νά πάω κατασκήνωση, έστω καί γιά τέσσερις μέρες! "Εκτοτε οί κατασκηνωτικές έμπειρίες στην άρχή του καλοκαιριού πυροδοτούσαν καί τόν Ίούλιο καί τόν Αύγουστο! Τό πρόγραμμα τής κατασκήνωσης γινόταν γνώμονας γιά τίς υπόλοιπες μέρες!

Τά μαθητικά χρόνια φτάνουν στό τέλος τους. Πλέον κατάλαβα έμπειρικά τί σημαίνει νά δια-κόπτω τά σχολικά καθήκοντα, αλλά καί νά έπ-αυξάνω τίς πνευματικές εύκαιρίες. Τελικά τό καλοκαίρι δέν είναι περίοδος χαλάρωσης. Ίσα - ίσα είναι εύκαιρία νά έντεινω τόν άγώνα, άξι-οποιώντας τίς ώρες του θέρους γιά σύναψη ούσιαστικότερου συνδέσμου μέ τόν ούρανό! "Αν άνακόψω τήν πορεία πρός

τά άνω, ό αντίδικος θά άρχίσει νά διεκδικεί έδαφος έντός μου... Έπομένως, ούτε περικόπτω... οί έκπτώσεις στά του Θεού μόνο ζημία έπιφέρουν... ή άναβολή καί ή ραθυμία οδηγούν στον μαρασμό, εξαφανίζουν τή χαρά.

Στά ένθουσιώδη φοιτητικά χρόνια, είχα τή χαρά νά βρεθώ στην άγαπημένη μου πλαγιά όχι μόνον ως κατασκηνώτρια, αλλά νά ώφεληθώ κι άπό τή διακονία των μικρότερων παιδιών. Βοηθούσα σέ ένα Κατηχητικό... εκεί στην άνατολική Θεσσαλονίκη. Μέγας ένθουσιασμός, πολλά παιδιά, παιχνίδια, γιορτές, έκδρομές... καί φτάσαμε στον Ίούλιο. Σάν στιγμιότυπο κινηματογραφικής ταινίας πέρασε άπό μπροστά μου τό δικό μου παιδικό πρόσωπο νά άναφωνεί: «Διακοπές χωρίς διακοπή! Διακοπές μαζί μέ τόν Χριστό!» καί αύθόρμητα βάλθηκα νά έτοιμάζω γιά τή λήξη τό αντίστοιχο μάθημα καί τό ένθύμιο. Τώρα είχα τή χαρά νά δώσω στά μικρά παιδάκια τή δήλωση γιά εκείνη τήν κατασκήνωση πού όμόρφυνε τίς δικές μου διακοπές καί νοηματοδοτούσε όλο τό θερινό τρίμηνο μέ συνθήματα, τραγούδια, βιώματα άνεξίτηλα, πού σφράγιζαν όλόκληρη τή χρονιά... καί μέ τήν πάροδο των έτών όλη τή ζωή!

Είθε καί φέτος οί διακοπές του καλοκαιριού νά χαρίσουν σέ εκατοντάδες παιδιά μικρά, μεγάλα ή καί πολύ πολύ μεγάλη τήν άνανέωση! Μακάρι νά άφεθούμε μέ άνοιχτούς τούς δέκτες στην μεταμορφωτική δύναμη του θείου λόγου, τής προσευχής, των Μυστηρίων τής Εκκλησίας, όλων των δωρεών πού άπλόχερα μās μοιράζει στην κατασκήνωση ό κατ' ούσίαν Άρχηγός, ό Κύριός μας.

A.T.

Όνειρεμένες διακοπές

Τό νά έχει σπίτι δίπλα στή θάλασσα ἦταν τό ὄνειρό της ἀπό τότε πού θυμᾶται τή ζωή της. Ὁ φλοῖσβος τῆς θάλασσας νά τή νανουρίζει τίς νύχτες κι ὁ παφλασμός τῶν κυμάτων νά τήν ξυπνάει τίς αὐγές. Παιδικά, ἐφηβικά ὄνειρα πού τά κάνεις γιά νά χαίρεσαι, ὅταν ὅλα δείχνουν πώς εἶναι ἄπιαστα καί τά κάνεις χειροπιαστά μέ τή φαντασία σου καί τά ζεῖς μέ τήν καρδιά σου...

Βγήκε στό μπαλκόνι ἡ Στεργιανή κι ἀγνάντεψε τή θάλασσα. Ἔκανε τόν σταυρό της κι ἄρχισε νά ψιθυρίζει τόν Ἑξάψαλμο. Δέν πρόλαβε σήμερα τήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου, μά εἶχε εἰκόνα ἀπό χθές, ἀπό προχθές... Ἦταν τόσο γαλάζια ἡ θάλασσα, τόσο φωτεινή καί γαλήνια, πού ἔνωσε τήν καρδιά της νά ξεχύνεται σέ δοξολογία! Κάποιοι πρωινοί κολυμβητές τή χαιρέτησαν ἀπό μακριά σηκώνοντας φιλικά τό χέρι τους. Τήν ἤξεραν, τήν ἔβλεπαν κάθε πρωί στό μπαλκόνι, μά δέν μπορούσαν νά φανταστοῦν ὅτι ὄρθια ἐκεῖ ὄρθριζε πρός τόν Θεό.

Ἦταν πιά κοντά στά ἐξήντα ἡ Στεργιανή καί δέν εἶχε κανένα δικό της στόν κόσμο. Παιδιά δέν τῆς ἔδωσε ὁ Θεός καί τόν ἄντρα της τόν ἔχασε πρὶν τρία χρόνια. Ἐκεῖνος ἤξερε τό παιδικό της ὄνειρο καί μέ τίς οικονομίες πού ἔκανε μία ζωή καί μέ τό ἐφάπαξ τῆς σύνταξής του πῆρε αὐτό τό σπίτι δίπλα στή θάλασσα καί πούλησαν αὐτό πού εἶχαν στή Θεσσαλονίκη κι ἦρθαν κι ἔμειναν ἐδῶ! Ἕνα χρόνο μόνο θέλησε ὁ

Θεός νά τό χαροῦν μαζί. Ἐφυγε χαρούμενος ἓνα δειλινό ἀγναντεύοντας τή θάλασσα.

Τελείωσε τήν πρωινή της προσευχή ἡ Στεργιανή καί πῆρε τήν κούπα μέ τόν καφέ της καί κάθισε στό μπαλκόνι.

- Κυρία Στεργιανή;

Ξαφνιάστηκε πού ἄκουσε τό ὄνομά της καί ἔκανε ἓνα γύρο μέ τά μάτια της γιά νά δεῖ ποιός τῆς μίλησε. Σκίρτησε ἡ καρδιά της ἀπό χαρά σάν εἶδε τή Φωτεινή πού καθόταν στό διπλανό της διαμέρισμα στή Θεσσαλονίκη. Ἡ Φωτεινή μέ τά πέντε παιδιά! Ἔτσι τήν ἤξεραν ὅλοι, γιατί, ὅταν νοίκιασαν στήν οἰκοδομή τους, ἡ Φωτεινή εἶχε πέντε ὑπέροχα παιδιά.

- Φωτεινή μου, ἐσύ εἶσαι; Ἔλα, ἔλα, καλή μου, ἐπάνω, τῆς φώναξε καί βρέθηκαν νά κάθονται μαζί στό μπαλκόνι.

- Ἦρθαμε γιά τρεῖς βραδιές καί μένουμε σέ μία πανσιόν ἐδῶ δίπλα. Νά κάνουν ἔστω λίγα μπάνια τά παιδιά, ἐξήγησε τήν παρουσία της ἐκεῖ ἡ Φωτεινή.

- Εἶστε καί μέ τά πέντε; τή ρώτησε ἡ Στεργιανή.

- Καί μέ τά ἔξι, κυρία Στεργιανή μου. Ἀπό τότε πού φύγατε, ὁ Θεός μᾶς χάρισε ἄλλο ἓνα, ἀπάντησε χαμογελώντας εὐτυχισμένα ἡ Φωτεινή. Κατά τίς δέκα θά βγοῦμε ὅλοι γιά μπάνιο στή θάλασσα καί θά περάσουμε ἀπό δῶ νά σᾶς χαιρετήσουμε ἀπό τόν δρόμο. Δέν ἤξερα ὅτι αὐτό εἶναι τό σπίτι σας. Ἐγώ βγήκα τώρα πού κοιμοῦνται νά πάρω ψωμί καί γάλα καί

σᾶς εἶδα στό μπαλκόνι. Χθές ἤρθαμε καί θά φύγουμε μεθαύριο. Δέν μπορεῖτε νά φανταστεῖτε πόσο χάρηκα πού σᾶς συνάντησα!...

- Κι ἐγώ, κορίτσι μου, κι ἐγώ χάρηκα πολύ. Θά σᾶς περιμένω νά περάσετε στίς δέκα, τῆς εἶπε καθώς τήν εἶδε νά σηκώνεται.

Ἐφυγε ἡ Φωτεινή κι ἡ Στεργιανή ἔμεινε μόνη μέ ἕνα ἀνάμεικτο συναίσθημα χαρᾶς καί νοσταλγίας.

- Στεργιανή, τῆς ἔλεγε ὁ ἄντρας της, νά βρίσκεις τρόπο καί δίχως νά φέρνεις σέ δυσκολη θέση τούς γείτονες νά τούς βοηθᾶς.

Κι ἐκεῖνη πότε ἔφτιαχνε μία πίτα, πότε ἕνα κέικ, πότε κεφτεδάκια πού ἄρresαν πολύ στούς μεγάλους καί πότε παστίτσιο πού τό ἔτρωγαν ὅλοι.

- Ἄχ, Ἡλία μου, ἔφυγες κι ἐγώ ξέχασα νά κάνω τό καλό μέ τρόπο, τοῦ μίλησε δακρυσμένη κοιτώντας τή φωτογραφία του.

Κοίταξε γύρω τριγύρω τό σπίτι της. Κι ὕστερα κοίταξε τό ρολόι της. Ἦταν ὀκτώ καί μισή. Εἶχε μιάμιση ὥρα δική της. Θά ἔφτιαχνε σάντουιτς μέ μπιφτέκια γιά ὅλους, νά ἔχουν νά φᾶνε μεσημεριανό στήν παραλία. Γιά τό ἀπόγευμα θά τούς ἔφτιαχνε ἕνα κέικ καί μπουρεκάκια. Ρίχτηκε μέ ὄρεξη καί κέφι στή δουλειά ἡ Στεργιανή καί δέκα παρά δέκα ἦταν ἔτοιμη. Μέσα σέ μία μεγάλη τσάντα συσκευάσε τά παρασκευάσματα τῆς ἀγάπης της καί τούς περίμενε.

Σάν εἶδε τόν μικρό στρατό νά ξεπροβάλει, κούνησε χαρούμενη τά χέρια της. Τά μεγάλα παιδιά πού τή θυμόντουσαν τή χαιρέτησαν χαρούμενα καί τό πιό μικρό στό καρότσι κουνούσε κι αὐτό χαρούμενο τά ποδαράκια του. Ὁ Νίκος, ὁ πατέρας, τήν κοίταξε μέ σεβασμό κι ἀγάπη.

- Μᾶς λείπετε, κυρία Στεργιανή, τῆς εἶπε ἀπλά κι ἐκεῖνη δάκρυσε ἀπό συγκίνηση.

Γιά τρεῖς μέρες ἡ Στεργιανή ἐτοίμαζε τό φαγητό τῆς οἰκογένειας τῆς Φωτεινῆς μέ τά ἔξι παιδιά κι εἶχαν φτερά τά πόδια της κι ἦταν χρυσά τά χέρια της κι εἶχε τόση χαρά

ἡ καρδιά της! Τό βράδυ τῆς τρίτης μέρας βγήκε στό μπαλκόνι της, μά δέν ἀγνάντεψε τή θάλασσα. Ὁ νοῦς της ἦταν στόν καλό της, τόν Ἡλία, πού τήν ἄλλη μέρα γιόρταζε, εἶχε τόν νοῦ της στά παιδιά πού θά ἔφευγαν κι ἐνίωσε ξαφνικά τόν παφλασμό τῆς καρδιάς της νά γίνεται φλοῖσβος ἀπαλός καί νά γλυκαίνει ὀλόκληρη τήν ὕπαρξή της.

- Νίκο μου, δέν γίνεται νά καθίσετε λίγες μέρες ἀκόμα; τόν ρώτησε σάν ἦρθε γιά νά τοῦ δώσει τό βραδινό φαγητό.

- Δυστυχῶς, κυρία Στεργιανή μου, δέν γίνεται! Καί τόσο πού καθίσαμε εὐχαριστήμενοι εἴμαστε, ἀπάντησε ἐκεῖνος κοιτώντας τήν μέ εὐγνωμοσύνη.

- Ἐχεις δέσμευση ἀπό τή δουλειά σου; τόν ρώτησε.

- Ἐχω δέσμευση ἀπό τό πορτοφόλι μου, τῆς εἶπε γελώντας.

- Τότε αὐριο, πού γιορτάζει ὁ Ἡλίας μου, θά πάρεις τήν οἰκογένειά σου καί ὄση ἄδεια ἔχεις ἀπό τή δουλειά σου καί θά μείνετε ἐδῶ μαζί μου, εἶπε ἡ Στεργιανή κι ὁ λόγος της δέν σήκωνε ἀντίρρηση.

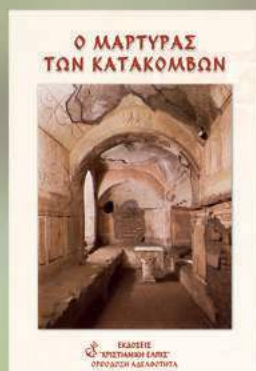
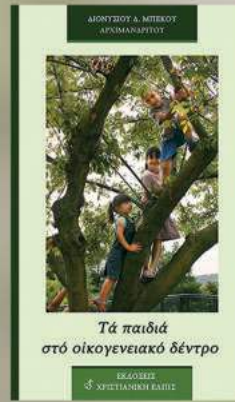
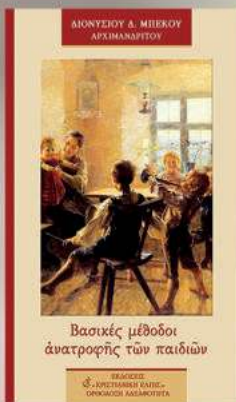
Γιά δεκαπέντε μέρες ἀπό τό βράδυ ἐκεῖνο ἡ μεγαλύτερη χαρά της ἦταν τά γέλια, μά καί τό κλάμα τῶν παιδιῶν. Ἦταν ἡ χαρά κι ἡ ἀνακούφιση πού ἔβλεπε στά πρόσωπα τοῦ Νίκου καί τῆς Φωτεινῆς. Αὐτές τίς μέρες καί τίς νύχτες ἔγινε ὄντως Στεργιανή. Δέν κοιμόταν μέ τόν φλοῖσβο τῆς θάλασσας κι οὔτε ξυπνοῦσε μέ τόν παφλασμό τῶν κυμάτων. Ἦταν ἡ στιγμή πού ἔμαθε ὅτι μεγαλύτερη χαρά παίρνεις, ὅταν ἐκπληρώνεις τά ὄνειρα τῶν ἄλλων παρά ὅταν ἐκπληρώνονται τά δικά σου.

- Ἦταν ὄνειρο οἱ φετινές μας διακοπές, εἶπε ἡ Χρυσή, πού ἦταν πιά ἔφηβος, ἀποχαιρετώντας τήν, κι ἡ Στεργιανή συμφώνησε.

- Ναί, ἦταν ἕνα ὄνειρο πού ποτέ δέν εἶχα ὄνειρευτεῖ!

Ἐλένη Βασιλείου

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Βιβλιοπωλείο
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518
e-shop
<http://books.apolytrosis.gr>

Στέργιος Σάκκος, άνθρωπος αγάπης

Μέ τη συμπλήρωση δέκα χρόνων από τήν έκδημία του μακαριστού διδασκάλου τής Αδελφότητάς μας Στεργίου Σάκκου, τήν Κυριακή 8 Μαΐου, τελέστηκε μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως τής ψυχής του στον ιερό ναό τής Αναλήψεως του Σωτήρος, στις εγκαταστάσεις τής Αδελφότητας «Χριστιανική Έλπίς», στό Φίλυρο.

Στόν ίδιο χώρο, τό απόγευμα πραγματοποιήθηκε άφιερωματική έκδήλωση μέ θέμα: Στέργιος Σάκκος, άνθρωπος αγάπης. Άκούστηκαν αποσπάσματα όμιλιών του σχετικών μέ τήν έν Χριστώ αγάπη καί προσωπικές καταθέσεις άδελφών πού ποικιλοτρόπως βίωσαν τήν αγάπη του, ένω οι τρεις χορωδίες μας διάνθισαν καί πλούτισαν τήν έκδήλωση. Οί ένδιαφερόμενοι μπορείτε νά τή βρείτε στήν ιστοσελίδα μας.

Έπιγραμματικά συνοψίζει τά μηνύματα τής έκδήλωσης τό παρακάτω κείμενο του άιδεσιμολογιωτάτου π. Μιχαήλ Κόνια: «Ό άείμνηστος Διδάσκαλος όχι μόνο κήρυξε τήν ιστορικότητα του γεγονότος τής Άναστάσεως μέ πειστικότητα καί μέ όλη τή δύ-

ναμη τής ύπαρξής του, αλλά κυρίως τό βίωσε στήν καθημερινότητά του. Μέ τή χάρη του Θεού όλη ή ζωή του ήταν ένα συνεχές "Χριστός άνέστη" κι άνέδιδε τό μήνυμα ότι όντως ή άνάσταση του Χριστού είναι πηγή χαράς καί αγάπης.

Η αγάπη βέβαια για νά είναι ολοκληρωμένη είναι άπαραίτητο νά εκφράζεται στήν προσωπική μας ζωή, νά γίνεται πράξη. Ό άείμνηστος Στέργιος Σάκκος ήταν όντως άνθρωπος αγάπης, προσφοράς, άνεξικακίας, συγχωρήσεως.

Άπό τά 37 χρόνια γνωριμίας καί συνεργασίας μαζί του, θυμάμαι πάμπολλες περιπτώσεις στις όποίες έδειξε άνιδιοτελή, έμπρακτη καί αυθόρμητη τήν αγάπη του στον συνάνθρωπο, διότι γι' αυτόν ό άλλος ήταν ό ίδιος ό Χριστός "έν έτέρα μορφή". Χαρακτηριστικά θυμάμαι τό 1992 στήν κατασκήνωση του Ζιάκα ένα πρωινό, ένω έτοιμαζόμασταν μέ τον Διδάσκαλο νά κάνουμε πορεία προς τήν πηγή του Καραστεργίου, συναντήσαμε έναν λαθρομετανάστη Άλβανό -τότε πού έρχόντουσαν κατά δεκάδες από τά

βουνά τῆς Πίνδου στήν Ἑλλάδα- ταιπωρημένο ἀπό τήν ὁδοιοπορία, πεινασμένο καί κουρελιασμένο. Ἀμέσως, χωρίς ἄλλη κουβέντα, μοῦ λέει: "Κοίταξε τί ἔχει στό ψυγεῖο γιά φαγητό καί νά τοῦ δώσεις καί ρούχα γιά νά ζεσταθεῖ". Μετά τήν περιποίηση τοῦ ἀνθρώπου, τόν ξεπροβόδισε καί τοῦ ἔδωσε καί τό ἐπανωφόρι του.

Συχνά, παρά τό βεβαρημένο πρόγραμμα του, ἐπισκεπτόταν στό νοσοκομεῖο ἢ στό σπίτι τους ἀσθενεῖς, πενθούντες, οἰκογένειες μέ προβλήματα οἰκονομικά ἢ συμβίωσης, ἐμπερίστατους, γιά νά ἐνισχύσει, νά παρηγορήσει, νά ἐμπνεύσει τή βεβαιότητα ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας εἶναι ὁ Χριστός. Ἀλησμόνητα θά μείνουν στή μνήμη μου τά ἀκατάπαυστα αἰτήματα τῆς κοινῆς μας προσευχῆς, ὅπου μέ πόνο καρδιάς ἰκέτευε ὑπὲρ ὑγείας τῶν ἀσθενῶν, παρηγορίας τῶν πενθούντων, ἐνισχύσεως τῶν ἐμπεριστάτων, μνημονεύοντας ὀνομαστικά τόν καθένα μέ τό πρόβλημά του.

Πιστεύω ὅτι τό καλύτερο μνημόσυνο τοῦ Διδασκάλου μας εἶναι νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμά του».

Συζητώντας τά γεγονότα...

«Οὐκ ἔξεστί σοι...»

Συζητήσεις, διαβουλεύσεις, νομοσχέδια, νόμοι, ἀποφάσεις καί πλήθος προπαγανδιστικά μέσα, ὅλα στήν ὑπηρεσία τοῦ λόμπι τῶν ΛΟΑΤΚΙ. Ὅλα καί ὅλοι! Ἀνάγκη νά ἀκουσθεῖ φωνή διαμαρτυρίας! Κάποιος νά φωνάξει «οὐκ ἔξεστί σοι!» σέ δεξιούς καί ἀριστερούς, σέ μπλέ καί πράσινους καί κόκκινους, πού ὠστόσο βαπτίστηκαν σέ μία ὀρθόδοξη κολυμβήθρα, πού φωτογραφίζονται πλάι σέ ἐπισκόπους καί μητροπολίτες στίς πανηγυρικές δοξολογίες καί στούς ἐπίσημους ἑορτασμούς. Ἰδιαίτερα σέ ὅσους ἀπλωσαν τήν παλάμη τους πάνω στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ πρὶν ἀναλάβουν τά ἱερά τους καθήκοντα. Καθήκοντα μέσα στά ὁποῖα σίγουρα δέν περιλαμβάνεται ἡ «θωπεία» τῆς ἀνωμαλίας, ἡ καθιέρωση τοῦ σοδομιτισμοῦ καί ἡ κατάφωρη περιφρόνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁμολογία ἀποτυχίας

«Δέν καταφέραμε νά ἐντάξουμε τοὺς μετανάστες», παραδέχτηκε ἡ συνηδὴ πρωθυπουργός μετὰ τό κύμα βίας μέ πυρπολήσεις αὐτοκινήτων, βόμβες καί συγκρούσεις μέ τήν ἀστυνομία, πού κατέκλυσε πρόσφατα τή χώρα. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ἡ Σουηδία μέ τή χα-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

λαρή μεταναστευτική της πολιτική απέ-
ναντι στους -κατά κύριο λόγο μουσουλ-
μάνους- Ασιάτες και Άφρικανούς έχει
γίνει πρωταθλήτρια των βιασμών στην
Εύρωπη, ενώ η έγκληματικότητα έχει
χτυπήσει κόκκινο.

Ής ἐλπίσουμε τὰ παθήματα τῆς Εὐ-
ρώπης νά τὰ βλέπουν οἱ κυβερνῶντες
μας, πού ἐπί σειρά ἐτῶν ἀνέχθηκαν τήν
παράνομη μετανάστευση ἰσλαμιστῶν, ὁ
αὐξανόμενος ἀριθμός τῶν ὁποίων ἐλ-
λοχεύει τεράστιους κινδύνους τόσο γιά
τήν ἐθνική ἀσφάλεια, ὅσο καί γιά τή
φυσιογνωμία τῆς πατρίδας μας.

Γονεῖς, προσοχή!

Μεγάλη ἐπικινδυνότητα γιά τήν ψυ-
χική υγεία τῶν παιδιῶν κρύβουν οἱ «ἀ-
θῶες» ἱστορίες τῆς γνωστῆς σέ ὅλους
ἐταιρείας Disney! Καί αὐτό δέν τό λέμε
τυχαῖα. Ἡ ἴδια ἡ Πρόεδρος τῆς Disney
Κάρεϊ Μπέργκ ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει
νά ὑπάρχουν «LGBTQIA χαρακτήρες
στίς ἱστορίες» τους καί μάλιστα τό 50%
τῶν χαρακτήρων τῆς Disney νά εἶναι
τέτοιοι.

Ἄγαθητοῖ γονεῖς, χρόνια ἀπό τό πε-
ριοδικό αὐτό σᾶς συνιστοῦμε νά προ-
σέχετε τί βλέπουν τὰ παιδιά σας στίς
ὀθόνες. Σήμερα ἕνας λόγος παραπά-
νω, διότι «αἱ ἡμέραι πονηραῖ εἶσι».

Ἦταν ἀναμενόμενο

1. Συνέβη τήν Παρασκευή πρὶν ἀπό
τῆ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Ἄλλοδαπός εἰ-
σέβαλε στόν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἀχαρ-
νῶν κατά τή διάρκεια ἐκδήλωσης. Μέ
θρασύτητα ἄρπαξε τό μικρόφωνο καί
οὐρλιαξε ἀκαταλαβήσιμα, πιθανῶς ἀ-
ραβικά. Φυσικά τόν ἄρπαξαν καί τόν ἔ-
βγαλαν ἔξω ἀπό τόν ναό. Ἦσως φαίνεται
ἀσήμαντο τό γεγονός, ἀλλά ὅπως γρά-
φτηκε στά Μ.Μ.Ε. «μέ τόσους ἀλλοδα-
πούς πού ἔχουν ἐγκαταστήσει στήν
Ἀθήνα, δέν θά ἀργοῦσε νά ἔλθει καί ἡ
στιγμή πού κάποιος θά βεβήλωνε θρη-
σκευτική ἐκδήλωση».

2. Συνέβη τῆ Μεγάλη Παρασκευή. Σέ
μέσο κοινωνικῆς δικτύωσης δημοσιεύ-
τηκε πρόσκληση. Πακιστανικό Ἰσλαμικό
Κίνημα καλοῦσε τούς ὁμοθρήσκους
τους νά «κάνουν ἀποχή ἀπό τή γιορτή
τῶν ἀπίστων (σ.σ. τό Πάσχα τῶν Χριστια-
νῶν)» καί νά πραγματοποιήσουν συνά-
ντηση «διαμαρτυρίας κατά τῆς βλασφη-
μίας στό Σύνταγμα ὥρα 0:30' (σ.σ. μεσά-
νυχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου), ὥστε νά
δείξουμε στούς χριστιανοφασίστες ὅτι
δέν εἶναι μόνοι σ' αὐτῆ τῆ χώρα...».

Κάποιος θά πρέπει νά τούς συμμα-
ζεψε, γιά νά μή συμβοῦν χειρότερα. Ἡ
πατρίδα μας, χριστιανική χώρα, τούς δέ-
χεται ὅλους, ἀλλά, ὅπως φαίνεται, δέν
ἐκτιμοῦν τή φιλοξενία.

